

Ghid practic al EASO: Condițiile de obținere a statutului de protecție internațională

Seria de ghiduri practice ale EASO

2018

Nici Biroul European de Sprijin pentru Azil și nici orice alte persoane care acționează în numele Biroului European de Sprijin pentru Azil nu sunt responsabile pentru modul în care ar putea fi utilizate informațiile oferite în continuare.

Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2019

© Uniunea Europeană, 2019

Reproducerea textului este autorizată cu condiția menționării sursei.

Pentru orice utilizare sau reproducere a fotografiilor sau a altor materiale care nu se află sub dreptul de autor al Uniunii Europene, trebuie să se solicite direct permisiunea deținătorilor drepturilor de autor.

Print ISBN 978-92-9476-160-6 doi:10.2847/87711 BZ-02-18-902-RO-C
PDF ISBN 978-92-9476-113-2 doi:10.2847/70971 BZ-02-18-902-RO-N

Ghid practic al EASO: Condițiile de obținere a statutului de protecție internațională

Seria de ghiduri practice ale EASO

Cuprins

Abrevieri.....	5
Introducere la <i>Ghidul practic privind condițiile de obținere a statutului de protecție internațională</i>	5
LISTE DE VERIFICARE	7
ÎNDRUMĂRI	10
Principii generale	11
Cadrul juridic: Convenția de la Geneva și Directiva privind condițiile pentru obținerea protecției internaționale	11
Circumstanțele individuale	12
Procesul decizional	12
„În afara țării de origine”: domeniul de aplicare personal și teritorial	13
Resortisant al unei țări terțe.....	13
Persoană apatridă.....	13
Importanța determinării țării de origine	14
În afara țării de origine	15
Statutul de refugiat: Temere bine întemeiată de persecuție	16
Persecuție	16
1. Constituie actul o încălcare suficient de gravă a drepturilor omului, luând una din următoarele forme?	17
2. Reprezintă actul o încălcare a unui drept uman nederogabil sau o încălcare suficient de gravă a altui drept fundamental al omului?	19
3. Poate fi tratamentul considerat drept o acumulare de diferite măsuri, ale căror consecințe ar afecta solicitantul în mod asemănător?	20
Temere bine întemeiată	20
Statutul de refugiat: Motivele persecuției.....	22
Rasă	22
Religie	22
Naționalitate	23
Apartenența la un anumit grup social	23
Caracteristică comună	24
Percepția identității distincte	24
Opinii politice.....	25
Legătura/„din motive de”	26
Protecție subsidiară	27
Riscul real.....	27
Vătămări grave	27
Pedeapsa cu moartea sau execuția	27
Tortură ori tratamente sau pedepse inumane sau degradante	28
Tortură	29
Tratamente sau pedepse inumane sau degradante	29
Amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional	30
Conflictul armat intern sau internațional	30
Civil	31
Violența generalizată.....	31
Amenințările grave și individuale	32
Viața sau persoana	33
Legătura (ca urmare a).....	33

Nevoia de protecție internațională care apare în afara țării de origine	34
Agenții de persecuție sau vătămări grave	35
Protecție în țara de origine	36
Agenții de protecție	36
Calitatea protecției	38
Eficacitate	38
Caracterul neprovizoriu	38
Accesibilitate	38
Alternativă de protecție în interiorul țării de origine	39
Siguranța într-o parte a țării de origine	39
Accesul într-o parte a țării de origine	40
Rezonabilitatea ca solicitantul să se stabilească într-o parte a țării de origine	40
Reticența de a solicita protecția țării de origine.....	41
DIAGrame	42
REFERINȚE	50
Linkuri utile.....	51
Alte surse	51
Referințele juridice și jurisprudența relevantă	51
Principii generale	51
Domeniul de aplicare personal și teritorial.....	52
Statutul de refugiat: temere bine întemeiată de persecuție.....	52
Motivele persecuției: rasa	53
Motivele persecuției: religia	54
Motivele persecuției: naționalitate	54
Motivele persecuției: apartenența la un anumit grup social.....	54
Motivele persecuției: opinii politice	55
Legătura (dintre motive)	55
Protecție subsidiară: risc real de a suferi vătămări grave.....	55
Protecție subsidiară: pedeapsa cu moartea sau execuția	56
Protecție subsidiară: tortura sau tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante.....	56
Protecția subsidiară: amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional	57
Nevoia de protecție internațională care apare în afara țării de origine	57
Agenții de persecuție sau vătămări grave	57
Agenții de protecție și calitatea protecției	58
Alternativă de protecție în interiorul țării de origine	58

Abrevieri

- ✓ **DPA** – Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (Directiva privind procedurile de azil)
- ✓ **CJUE** – Curtea de Justiție a Uniunii Europene
- ✓ **Convenția CEDO** – Convenția europeană a drepturilor omului
- ✓ **CEDO** – Curtea Europeană a Drepturilor Omului
- ✓ **CG** – Convenția de la Geneva din 1951 și Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților
- ✓ **CIJ** – Curtea Internațională de Justiție
- ✓ **DCPI** – Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate

Introducere la *Ghidul practic privind condițiile de obținere a statutului de protecție internațională*

De ce a fost creat acest ghid practic? „Ghidul practic al EASO: Condiții de obținere a statutului de protecție internațională” se dorește a fi un instrument practic, care să sprijine responsabilii de caz din Uniunea Europeană și din afara acesteia în activitatea lor de zi cu zi.

Scopul ghidului practic este de a contribui la examinarea individuală, obiectivă și imparțială a fiecărei cereri de protecție internațională, prin aplicarea aceluiași criterii juridice și standarde comune, pentru a determina cine îndeplinește condițiile necesare pentru a obține protecție internațională.

Punctul de plecare al acestui ghid sunt prevederile legale ale Convenției de la Geneva din 1951 și ale Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale (Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate). Ghidul face un pas mai departe și transpune aceste cerințe legale în îndrumări pentru practicieni.

Care este domeniul de aplicare a acestui ghid practic? Acest ghid se axează pe persoanele care îndeplinesc condițiile de obținere a statutului de protecție internațională, referindu-se atât la statutul de refugiat, cât și la protecția subsidiară. Termenul „condițiile de obținere a statutului” este preferat pentru consecvența cu terminologia utilizată în Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale (DCPI). Acesta se înțelege ca fiind echivalent cu termeni precum „eligibilitatea” și „inclusiunea”, utilizați în alte produse relevante ale EASO.

Ghidul a fost elaborat în contextul negocierilor în curs referitoare la o propunere de regulament privind condițiile de obținere a protecției internaționale. Cu toate acestea, conținutul său se bazează și face trimitere la dispozițiile actualei Directive privind condițiile de obținere a protecției internaționale. Utilizatorul trebuie să îl citească întotdeauna în sensul dispozițiilor corespunzătoare privind instrumentul juridic respectiv în vigoare și să se bazeze pe acesta.

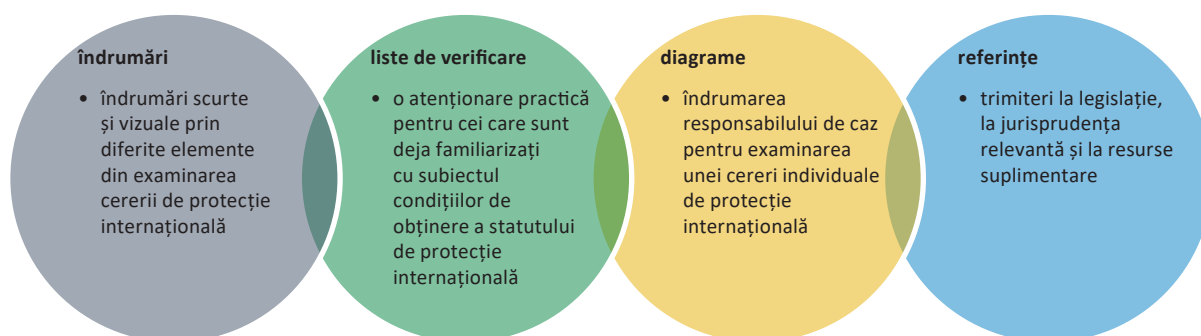
Ghidul examinează cerințele legale privind condițiile de obținere a statutului de protecție internațională și nu ia în considerare aspecte legate de analiza factuală și de evaluare. Pentru îndrumări cu privire la aceste aspecte, utilizatorul trebuie să consulte „Ghidul practic al EASO: Interviu personal” și, în special, „Ghidul practic al EASO: Evaluarea probelor”.

În plus, problema excluderii persoanelor despre care se constată că nu merită protecție internațională este în afara domeniului de aplicare a prezentului ghid practic. Orientări în acest sens pot fi găsite în „Ghidul practic al EASO: Excluderea”. Ghidul nu abordează în detaliu nici excluderea și protecția statutului de refugiat în conformitate cu articolul 1D din Convenția de la Geneva și articolul 12 alineatul (1) din Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale.

Cine trebuie să folosească acest ghid practic? Ghidul este destinat, în primul rând, responsabililor de caz, interviuatorilor și factorilor de decizie din cadrul autorităților naționale de decizie. În plus, poate fi un instrument util pentru factorii de decizie politică, pentru responsabilii de calitate și consilierii juridici și pentru oricine este interesat de subiectul condițiilor de obținere a statutului de protecție internațională în contextul UE.

Ghidul practic urmărește să răspundă nevoilor responsabililor de caz cu diferite grade de experiență: de la responsabilii de caz începători, la cei cu ani de experiență. Nivelurile și conținutul acestuia se pot folosi diferit, în funcție de nevoile utilizatorului.

Cum trebuie utilizat acest ghid practic? Ghidul practic este structurat pe patru niveluri, care pot fi utilizate independent sau în mod interconectat.

Pe lângă furnizarea de îndrumări structurate, ghidul practic poate fi considerat un instrument de autoevaluare. De asemenea, poate fi utilizat ca instrument de supervizare a calității și/sau de formare.

Cum a fost creat acest ghid practic? Ghidul a fost creat de experți din statele UE+ și a beneficiat de contribuții importante din partea Comisiei Europene și a Înalțului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNCHR). Dezvoltarea sa a fost facilitată și coordonată de EASO. Înainte de a fi finalizat, ghidul a fost supus consultărilor cu toate statele UE+.

Cum se raportează acest ghid practic la legislația și practicile naționale? Ghidul este un instrument de convergență fără caracter obligatoriu, care reflectă standardele comune și conține un spațiu dedicat variațiilor naționale în materie de legislație, îndrumări și practici.

Fiecare autoritate națională poate introduce în ghidul practic acte legislative și îndrumări relevante în spațiile indicate, pentru a oferi responsabililor de caz din țara respectivă îndrumări unice privind condițiile de obținere a statutului de protecție internațională.

Cum se raportează acest ghid practic la alte instrumente de sprijin ale EASO? Misiunea EASO constă, printre altele, în sprijinirea statelor membre prin formare comună, calitate comună și informații comune privind țara de origine. Ca toate instrumentele de sprijin ale EASO, „Ghidul practic EASO: Condițiile de obținere a statutului de protecție internațională” se bazează pe standardele Sistemului european comun de azil (SECA). Este elaborat în același cadru și trebuie considerat complementar celorlalte instrumente disponibile ale EASO. Un considerent primordial l-a constituit coerența acestuia cu instrumentele respective, în special în raport cu modulele înrudite din Programa de pregătire a EASO privind incluziunea și incluziunea avansată. [Condițiile de obținere a statutului de protecție internațională \(Directiva 2011/95/UE\) – O analiză judiciară \(realizată de IARLJ-Europe în cadrul unui contract cu EASO\)](#) a reprezentat, de asemenea, o sursă valoroasă în dezvoltarea acestui instrument.

Este un ghid practic elaborat conform procesului pentru matricea de calitate utilizată de EASO și trebuie utilizat împreună cu alte instrumente practice disponibile: <https://www.easo.europa.eu/practical-tools>

LISTE DE VERIFICARE

- ▶ *O atenționare practică pentru cei care sunt deja familiarizați cu subiectul condițiilor de obținere a statutului de protecție internațională.*
- ▶ *Utilizați hyperlinkurile pentru a obține îndrumări suplimentare despre un anumit subiect.*

Principii generale

- Aplicați dispozițiile legale la faptele materiale acceptate și la rezultatele evaluării riscurilor.
- Amintiți-vă că întotdeauna trebuie examinate mai întâi condițiile pentru obținerea statutului de refugiat.
- Amintiți-vă că nevoia de protecție poate apărea și în afara țării de origine.
- Examinați fiecare caz individual, în mod obiectiv și imparțial.

„În afara țării de origine”: domeniul de aplicare personal și teritorial

- Determinați țara de cetățenie sau țara în care solicitantul își avea reședința obișnuită.

Statutul de refugiat: Temere bine întemeiată de persecuție

Persecuție

Evaluați dacă un anumit tratament reprezintă o persecuție, luând în considerare următoarele aspecte:

- Actul reprezintă o încălcare suficient de gravă a drepturilor omului, luând una dintre formele menționate, printre altele, la articolul 9 alineatul (2) din DCPI?
- Actul reprezintă o încălcare a unui drept uman nederogabil sau o încălcare suficient de gravă a altui drept fundamental al omului?
- Tratamentul poate fi considerat o acumulare de diferite măsuri, ale căror consecințe ar afecta solicitantul în mod asemănător?

Temere bine întemeiată

- Evaluați dacă solicitantul are o temere bine întemeiată:
 - Analizați toate elementele materiale care au fost acceptate și stabiliți dacă au existat persecuții sau amenințări anterioare.
 - Dacă este cazul și în funcție de practica națională, analizați dacă persecuția suferită în trecut a avut un caracter atât de atroce încât vătămarea, chiar dacă nu se va repeta, este considerată prezentă.
 - Analizați dacă s-a atins pragul de „(temere) bine întemeiată” (grad rezonabil de probabilitate).

Statutul de refugiat: Motivele persecuției

Examinați dacă persecuția de care se teme solicitantul are legătură cu unul dintre următoarele motive (reale sau imputate):

☐ rasă	<ul style="list-style-type: none"> ▪ culoare ▪ ascendență ▪ apartenența la un anumit grup etnic
☐ religie	<ul style="list-style-type: none"> ▪ are convingeri teiste, nonteiste sau ateiste ▪ participarea la ceremonii de cult private sau publice, singur sau în comunitate, sau neparticiparea la acestea ▪ participarea la alte acte religioase sau exprimări de opinii religioase sau neparticiparea la acestea ▪ participarea sau neparticiparea la forme de comportament personal sau comunitar bazate pe credințe religioase sau mandatate de acestea
☐ naționalitate	<ul style="list-style-type: none"> ▪ cetățenia sau lipsa acesteia ▪ identitatea culturală ▪ identitatea etnică ▪ identitatea lingvistică ▪ originile geografice sau politice comune ▪ relația cu populația unui alt stat

Statutul de refugiat: Motivele persecuției

☐ apartenența la un anumit grup social	▪ împărtășește sau este perceput ca împărtășind o caracteristică comună și ▪ are sau este perceput a avea identitate proprie
☐ opinii politice	▪ are opinii, idei sau credințe într-un domeniu legat de potențialii agenți de persecuție și de politicile și metodele acestora, indiferent dacă respectivele opinii, idei sau credințe se traduc sau nu prin acte întreprinse de solicitant
- Confirmați că există o legătură între caracteristica (reală sau imputată) și persecuția de care se teme.

Protecția subsidiară

Risc real

- Analizați toate elementele materiale care au fost acceptate și stabiliți dacă au existat vătămări grave sau amenințări anterioare.
- Dacă este cazul și în funcție de practica națională, analizați dacă vătămrile grave suferite în trecut au avut un caracter atât de atroce încât vătămarea, chiar dacă nu se va repeta, este considerată prezentă.
- Analizați dacă s-a atins pragul de „risc real” (grad rezonabil de probabilitate).

Vătămări grave

Evaluați dacă există un risc real de:

- pedeapsă cu moartea sau execuție;
- tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante aplicate unui solicitant în țara de origine;
- amenințări grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional.

Agenții de persecuție sau vătămări grave

- Determinați agenții de persecuție sau vătămări grave

Protecție în țara de origine

Agenți de protecție

- Luați în considerare cine poate fi un potențial agent de protecție:
 - statul;
 - partidele sau organizațiile, inclusiv organizațiile internaționale, care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia.

Stabiliți dacă acest agent este:

- **capabil** să ofere o protecție:
 - eficientă;
 - neprovizorie;
 - accesibilă;
- **dispus** să ofere o astfel de protecție solicitantului.

Alternativă de protecție în interiorul țării de origine

- Analizați dacă există o anumită parte a țării de origine în care solicitantul nu are o temere bine întemeiată de a fi persecutat și nu există un risc real de a suferi vătămări grave sau dacă are acces la protecție împotriva persecuției și a vătămarilor grave.
 - Analizați dacă această parte a țării este:
 - sigură;
 - accesibilă;
 - potrivită pentru stabilirea solicitantului.

ÎNDRUMĂRI

- ▶ *Îndrumări scurte și vizuale prin diferite elemente din examinarea unei cereri de protecție internațională.*
- ▶ *Utilizați spațiile de scriere pentru a adăuga referințe la legislația, îndrumările și practicile naționale.*

Principii generale [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Cadrul juridic: Convenția de la Geneva și Directiva privind condițiile pentru obținerea protecției internaționale

Trebuie subliniat faptul că protecția internațională este luată în considerare numai în cazul în care țara de origine nu oferă nicio protecție, aceasta fiind, prin urmare, un substitut al protecției naționale.

Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților și Protocolul din 1967 sunt principalele instrumente juridice internaționale în domeniul protecției internaționale, în special în ceea ce privește statutul refugiaților și principiul nereturnării. Ulterior, și prin adoptarea Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale (DCPI), s-a introdus în UE o nouă formă de protecție, protecția subsidiară. DCPI stabilește criteriile legale privind condițiile pentru obținerea de protecție subsidiară și dezvoltă în continuare criteriile pentru obținerea statutului de refugiat. Cu privire la acestea din urmă, punerea în aplicare a dispozițiilor Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale trebuie să se bazeze pe aplicarea integrală și cuprinzătoare a Convenției de la Geneva.

Statutul de refugiat și protecția subsidiară în conformitate cu Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale:

„Refugiat” înseamnă:

orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid care, ca urmare a unei temeri bine fondate de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei, a naționalității, a opiniilor politice sau a apartenenței la un anumit grup social, se află în afara țării al cărei cetățean este sau a țării în care avea reședința obișnuită și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să solicite protecția respectivei țări sau, aflându-se în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau nu dorește să se întoarcă în respectiva țară, și care nu intră în domeniul de aplicare a articolului 12 [excluderea].

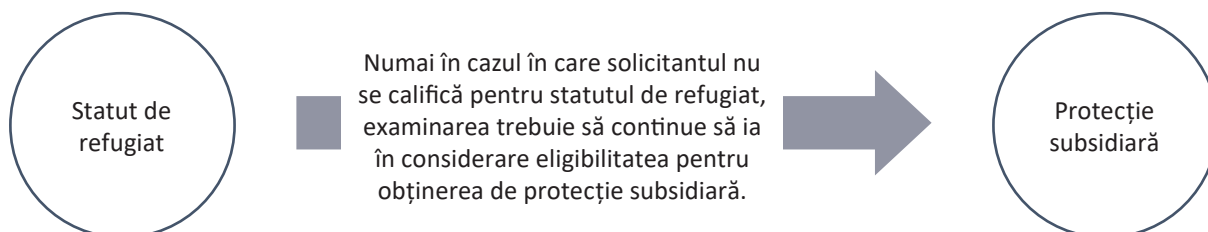
- *Articolul 2 litera (d) din DCPI*

„Persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară” înseamnă:

orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid care nu poate fi considerat refugiat, dar în privința căruia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine sau, în cazul unui apatrid, în țara în care avea reședința obișnuită, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămrile grave definite la articolul 15 [pedeapsa cu moartea sau execuția; tortura sau tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante; amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional] și căruia nu i se aplică articolul 17 alineatele (1) și (2) [excluderea] și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește protecția respectivei țări.

- *Articolul 2 litera (f) din DCPI*

Condițiile pentru obținerea statutului de refugiat trebuie să fie întotdeauna examinate mai întâi. [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Circumstanțele individuale [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale

Articolul 4

Cererile de protecție internațională trebuie examinate întotdeauna și deciziile trebuie luate în mod individual, obiectiv și imparțial.

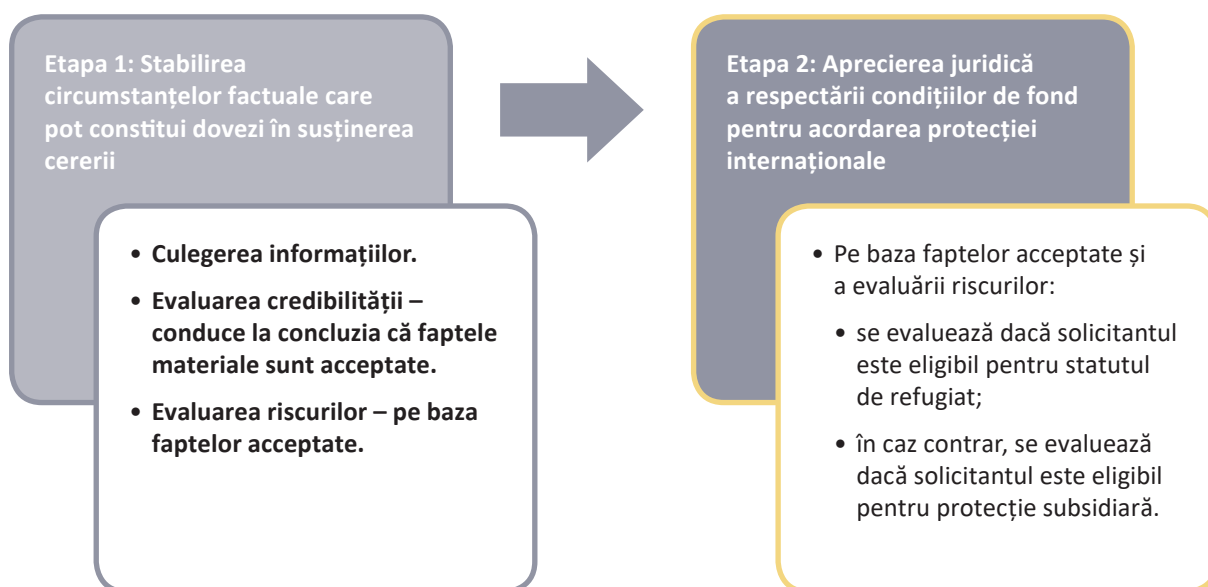
Analiza de la caz la caz trebuie să țină cont de următoarele elemente-cheie:

- elementele relevante privind țara de origine în momentul luării unei decizii privind cererea;
- actele și amenințările la care solicitantul a fost sau poate fi expus;
- situația individuală a solicitantului, inclusiv factori precum trecutul, sexul și vârsta;
- disponibilitatea și accesibilitatea protecției în țara de origine.

Nevoia de protecție este evaluată în primul rând în ceea ce privește zona de domiciliu a solicitantului din țara de origine. Zona de domiciliu din țara de origine este identificată în funcție de cât de solide sunt legăturile solicitantului cu o anumită zonă din acea țară. Zona de domiciliu poate fi zona în care s-a născut sau a crescut sau o altă zonă în care solicitantul s-a stabilit și a trăit, având prin urmare legături strânse cu aceasta.

Procesul decizional [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Procesul decizional poate fi privit ca un proces în două etape: evaluarea probelor (stabilirea faptelor) și evaluarea juridică (aplicarea legii). După stabilirea circumstanțelor factuale (vezi [Ghidul practic al EASO: Evaluarea probelor](#)), responsabilul de caz evaluează dacă sunt îndeplinite condițiile esențiale stabilite în DCPI pentru acordarea protecției internaționale. Acest ghid practic se concentrează pe a doua etapă:

Etapele procesului decizional, în conformitate cu hotărârea CJUE în M.M. (cauza C-277/11)

Etapa 1 trebuie să conducă la înțelegerea clară a faptelor materiale care sunt acceptate (evaluarea credibilității) și, pe baza acestora, a gradului de probabilitate ca solicitantul să fie supus unui tratament care poate însemna persecuție sau vătămări grave (evaluarea riscurilor).

În **etapa 2**, responsabilul de caz trebuie să ia în considerare faptele materiale acceptate, precum și rezultatele evaluării riscurilor și să aplice dispozițiile legale respective, astfel cum sunt explicate în acest ghid.

„În afara țării de origine”: domeniul de aplicare personal și teritorial [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

situația personală

- În conformitate cu definițiile termenilor „refugiat” și „persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară”, situația personală menționată în DCPI se limitează la **resortisanții țărilor terțe sau la apatrizi**.

situația teritorială

- „Țara de origine” se referă la țările sau țara al cărui cetățean este solicitantul sau, în cazul în care este apatrid, țara în care avea reședința obișnuită. Persoana ar trebui să se afle **în afara țării de origine**.

Resortisant al unei țări terțe

Trimiterea la „resortisant al unei țări terțe” implică faptul că resortisanții statelor membre ale UE nu ar intra sub incidența domeniului de aplicare personal al Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale.

Trebuie să fie clar că orice persoană are dreptul să solicite protecție internațională. Cu toate acestea, în conformitate cu Protocolul (nr. 24) privind dreptul de azil pentru resortisanții statelor membre ale Uniunii Europene, parte a versiunii consolidate a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, „*Având în vedere nivelul de protecție a drepturilor fundamentale și a libertăților fundamentale în statele membre ale Uniunii Europene, acestea sunt considerate ca reprezentând țări de origine sigure unele față de celelalte în privința tuturor chestiunilor juridice și practice conexe problemelor de azil.*”

Considerații specifice

Examinarea cererilor depuse de cetățeni ai statelor membre ale UE: Deși, în realitate, această situație apare rar, Protocolul prevede că cererile depuse de cetățeni ai statelor membre ale UE pot fi „*luate în considerare sau declarate admisibile spre a fi analizate de către un alt stat*” în anumite circumstanțe specifice. Vezi textul integral [aici](#).

Apatrizii cu reședință obișnuită în alt stat membru al UE: Trebuie menționat faptul că apatrizii cu reședință obișnuită (anterioară) într-un stat membru al UE nu sunt incluși în mod specific în domeniul de aplicare a Protocolului 24.

Persoană apatridă

Convenția privind statutul apatrizilor definește „apatridul” drept o „*persoană care nu este considerată cetățean al niciunui stat, conform legii naționale a acestuia*”. Principiile care reglementează determinarea apatridiei trebuie să fie derivate din dreptul internațional.

Protecția acordată apatrizilor în conformitate cu Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale este aceeași cu cea acordată resortisanților țărilor terțe.

Considerații specifice

Articolul 1D din Convenția de la Geneva și articolul 12 alineatul (1) din DCPI, referitoare la protecția sau asistența din partea organelor sau agențiilor Organizației Națiunilor Unite, altele decât UNHCR, pot fi relevante pentru a fi luate în considerare.

În cazul în care această protecție sau asistență încetează din orice motive, fără ca situația acestor persoane să fi fost definitiv soluționată în conformitate cu rezoluțiile relevante ale Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, persoanele în cauză pot beneficia *ipso facto* de dispozițiile Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale.

În temeiul anumitor cadre juridice naționale, persoanele pot beneficia de protecție exclusiv pe baza apatridiei lor.

Legislația și practica națională

Importanța determinării țării de origine [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Determinarea țării de cetățenie sau a țării de reședință obișnuită are o importanță decisivă.

Deși în multe cazuri țara de origine a solicitantului nu este o chestiune contestabilă, există situații în care acest lucru stă la baza examinării. În acest sens, responsabilii de caz pot lua în considerare următoarele elemente:

- Fiecare stat stabilește cine sunt resortisanții săi în conformitate cu propria sa legislație.
- Totuși, stabilirea cetățeniei nu reprezintă o simplă trimitere la legislația privind naționalitatea aplicabilă în țara de origine relevantă.
- Informațiile privind țara de origine referitoare la legislație și la practică trebuie consultate.

Țara de cetățenie

- Atunci când se stabilește că solicitantul de protecție internațională este un apatrid, trebuie stabilită țara în care a avut reședința obișnuită.
- „Reședință obișnuită” înseamnă că persoana respectivă a avut reședința, legală sau nu, în țara respectivă.
- Evaluarea trebuie să ia în considerare durata șederii în țara respectivă, cât de recentă a fost, precum și legătura persoanei cu țara.
- Un apatrid poate să provină din mai multe țări în care a avut reședința obișnuită.

Țara de reședință obișnuită

Considerații specifice

Cetățenie dublă sau multiplă. În cazul cetățeniilor duble sau multiple, trebuie evaluat dacă solicitantul poate fi protejat de oricare dintre țările sale de cetățenie. În cazul în care protecția este disponibilă pentru solicitant în oricare dintre țările sale de cetățenie, nu se consideră că acesta are nevoie de protecție internațională.

Resortisanții cu domiciliul într-o altă țară. O altă posibilitate este ca un solicitant să dețină cetățenia unei anumite țări, dar să fi locuit într-o altă țară o perioadă prelungită de timp. În astfel de cazuri, responsabilul de caz trebuie să evalueze dacă solicitantul îndeplinește condițiile de acordare a statutului de refugiat sau are nevoie de protecție subsidiară în ceea ce privește țara sa de cetățenie.

Cu toate acestea, faptul că solicitantul a locuit în altă parte poate fi relevant dacă se ia în considerare aplicabilitatea conceptului de țară terță sigură.

Renunțarea la cetățenie. În cazul în care solicitantul declară că a renunțat la cetățenia sa, responsabilul de caz trebuie să evalueze ce norme se aplică în cazul renunțării la cetățenie în țara respectivă și dacă acțiunile solicitantului ar fi putut conduce la pierderea efectivă a cetățeniei. În ultimul caz și dacă solicitantul nu are altă cetățenie, acesta trebuie considerat apatrid.

În afara țării de origine

„În afara țării de origine” este un criteriu strict fizic de non-prezență.

Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (Directiva privind procedurile de azil, DPA) specifică în continuare că dispozițiile sale se aplică cererilor de protecție internațională depuse în teritoriu, inclusiv la frontieră, în apele teritoriale sau în zonele de tranzit ale statelor membre.

Acest lucru implică faptul că o persoană care solicită protecție la o ambasadă străină în timp ce se află încă în țara sa de origine, de exemplu, nu intră în domeniul de aplicare teritorial al DCPI și DPA.

Statutul de refugiat: Temere bine întemeiată de persecuție [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Persecuție

Convenția de la Geneva	Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 1A alineatul (2)	Articolul 9 Articolul 4 alineatul (4)	

Noțiunea de „persecuție” nu este definită în Convenția de la Geneva. Noțiunea este flexibilă, adaptabilă și suficient de deschisă pentru a reflecta forme de persecuție în continuă schimbare.

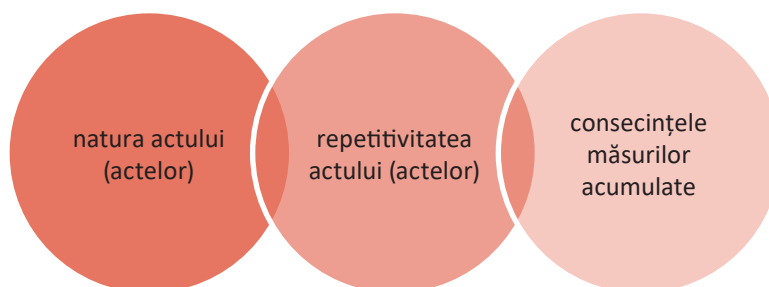
Pentru a fi considerat drept persecuție în sensul DCPI, un act trebuie să fie:

a. **suficient de grav** prin natura sau prin caracterul său repetat pentru a constitui o **încălcare gravă a drepturilor fundamentale ale omului**, în special a drepturilor de la care nu este posibilă nicio derogare în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Convenția europeană a drepturilor omului

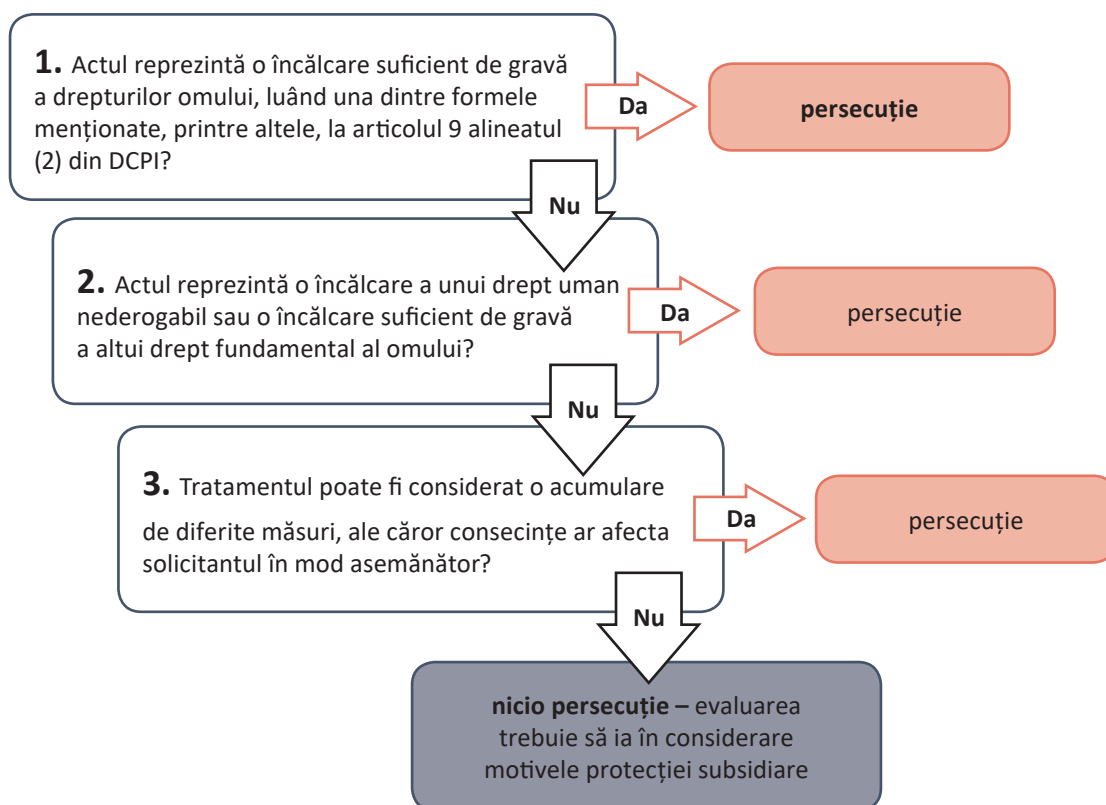
sau

b. **o acumulare de diverse măsuri**, inclusiv de încălcări ale drepturilor omului, care să fie suficient de gravă pentru a afecta un individ **în mod similar** cu cele menționate la prima literă

Prin urmare, nu toate relele tratamente constituie persecuție. Elementele care trebuie luate în considerare pentru a evalua dacă este atins nivelul de persecuție sunt:

Responsabilii de caz pot urma o abordare practică în trei etape pentru a evalua dacă un anumit tratament reprezintă persecuție:

Aceste etape sunt dezvoltate în continuare. Scopul lor este de a oferi asistență practică responsabilului de caz. Pentru a stabili dacă tratamentul reprezintă persecuție, trebuie să se atingă întotdeauna pragul de gravitate în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din DCPI.

1. Constituie actul o încălcare suficient de gravă a drepturilor omului, luând una din următoarele forme? [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Articolul 9 alineatul (2) din DCPI menționează în mod specific anumite forme care se pot califica, printre altele, drept persecuție, în cazul în care este atins pragul prevăzut la articolul 9 alineatul (1) litera (a) sau (b) din DCPI:

- a. acte de violență fizică sau psihică, inclusiv acte de violență sexuală:** actele de violență fizică sau psihică se califică drept persecuție dacă sunt de o intensitate care încalcă în mod substanțial integritatea fizică sau capacitatea mentală a unui individ de a lua decizii în mod independent;
- b. măsuri legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii în sine sau sunt puse în aplicare în mod discriminatoriu;**
- c. urmărirea penală sau sancțiunile care sunt disproporționate sau discriminatorii.**

Considerații specifice

Se poate califica urmărirea penală drept persecuție?

Deoarece protecția internațională nu este menită să permită persoanelor să scape de justiția din țara lor de origine, urmărirea penală sau pedeapsa pentru o infracțiune implică, în mod normal, că o persoană îndeplinește condițiile de acordare a statutului de refugiat.

Cu toate acestea, urmărirea penală poate fi calificată drept persecuție și conduce la acordarea statutului de refugiat dacă se aplică una sau mai multe dintre următoarele situații, iar consecințele ating pragul de gravitate:

- se desfășoară cu încălcarea dreptului la un proces echitabil.
- este discriminatorie. Un exemplu clar este urmărirea penală din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenența la un anumit grup social, opinii politice.

- Pedeapsa este aplicată în mod discriminatoriu.
- Pedeapsa este disproporționată.
- Pedeapsa este considerată persecuție.

De asemenea, trebuie remarcat că, pe lângă faptul că se teme de urmărire penală, solicitantul poate avea o temere bine întemeiată de persecuție din alte motive. În astfel de cazuri, trebuie acordată o atenție deosebită posibilității de excludere.

d. refuzul unei căi de atac judiciare care conduce la o sancțiune disproporționată sau discriminatorie;

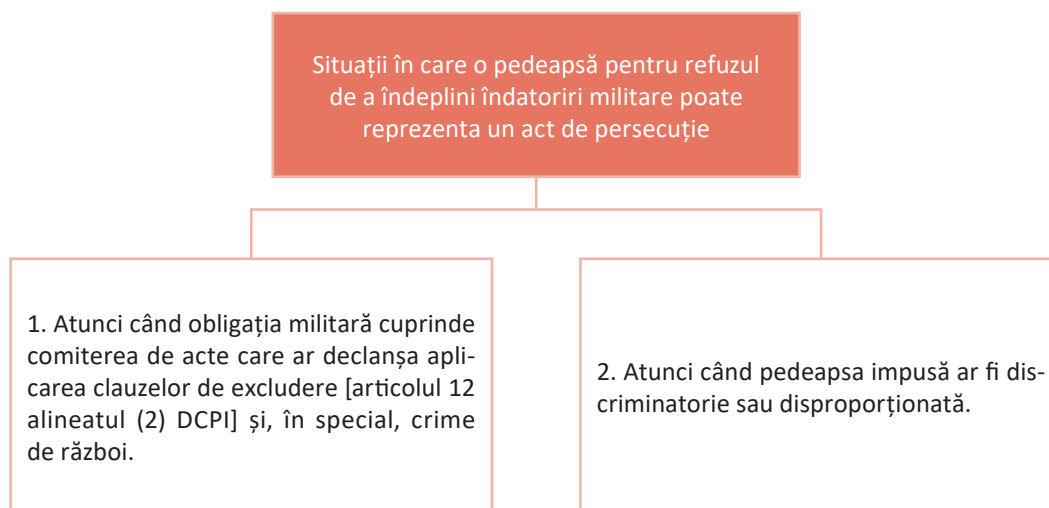
e. urmărirea penală sau sancțiuni în cazul refuzului de a efectua serviciul militar în situații de conflict, atunci când serviciul militar presupune comiterea unor infracțiuni sau îndeplinirea unor acte care intră sub incidența motivelor de excludere.

Considerații specifice

Se poate califica drept persecuție o pedeapsă pentru refuzul de a îndeplini serviciul militar?

Există două situații în care o pedeapsă pentru refuzul de a îndeplini îndatoriri militare poate reprezenta un act de persecuție.

Primul scenariu este inclus în mod specific ca o posibilă formă de persecuție în cadrul articolului 9 alineatul (2) din DCPI.

Aceasta include situații în care solicitantul ar fi participat doar indirect la săvârșirea de crime de război, de exemplu prin acordarea unui sprijin substanțial pentru pregătirea sau executarea acestor crime. În plus, aceasta nu se referă exclusiv la situațiile în care se stabilește că deja s-au comis crime de război, ci și în cazul în care există un grad suficient de probabilitate a existenței unui risc real de a fi implicați în săvârșirea unor astfel de crime.

De asemenea, evaluarea trebuie să ia în considerare dacă există o alternativă disponibilă la refuzul de a efectua un serviciu militar prin care solicitantul ar putea evita participarea la presupusele crime de război.

În următoarea secțiune, „Motivele persecuției” (opinii politice), sunt furnizate îndrumări suplimentare privind dezertarea militară.

f. actele împotriva unor persoane din motive de gen sau actele împotriva copiilor.

Actele împotriva unor persoane din motive de gen pot implica, de exemplu, violență sexuală, mutilare genitală, avort forțat, sterilizare forțată etc. Astfel de acte pot fi comise din diferite motive, inclusiv cu o legătură între rasă, religie, naționalitate, opinii politice. Acestea pot surveni, de asemenea, din motive de gen și din motive de apartenență la un anumit grup social [vezi considerentele specifice din secțiunea „Motivele persecuției” (apartenența la un anumit grup social) de mai jos].

Actele împotriva copiilor pot include, de exemplu, recrutarea minorilor în forțele armate, traficul de copii, prostituția copiilor etc. Pot implica încălcarea drepturilor specifice ale copilului, cum ar fi cele prevăzute în [Convenția privind drepturile copilului](#) și protocoalele sale opționale.

În cazul în care actul nu se încadrează în unul sau mai multe dintre cele de mai sus, responsabilul de caz trebuie să le ia totuși în considerație în etapa 2.

2. Reprezintă actul o încălcare a unui drept uman nederogabil sau o încălcare suficient de gravă a altui drept fundamental al omului? [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

a. Care sunt aceste drepturi?

„**Drepturile nederogabile ale omului**” se referă la drepturi care sunt absolute și nu pot face obiectul niciunei derogări, chiar și pe timp de război sau de urgență. Articolul 15 alineatul (2) din Convenția europeană a drepturilor omului furnizează o listă a drepturilor care nu pot fi suspendate în nicio împrejurare:

dreptul la viață (cu excepția cazurilor de deces care rezultă din acte de război legale)

interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante

interzicerea sclaviei și a servituții

principiul legalității în dreptul penal (nicio infracțiune nu poate fi considerată comisă, nicio pedeapsă nu poate fi impusă fără o legislație penală preexistentă)

Alte „drepturi fundamentale ale omului” pot fi derivate din instrumente relevante referitoare la drepturile omului, cum ar fi:

- Declarația universală a drepturilor omului
- Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice (PIDCP): Se poate observa că PIDCP menționează, de asemenea, anumite drepturi ca nederogabile. Pe lângă drepturile prevăzute la articolul 15 alineatul (2) din Convenția europeană a drepturilor omului, acestea includ:
 - interzicerea pedepsei cu închisoarea din cauza incapacității de a îndeplini obligația contractuală;
 - recunoașterea pretutindeni a unei persoane în fața legii;
 - libertatea de gândire, de conștiință și de religie: libertatea de a-și manifesta religia sau convingerile nu poate fi supusă decât unor limitări care sunt prevăzute de lege și care sunt necesare pentru a proteja siguranța publică, ordinea publică, sănătatea publică sau moravurile publice sau drepturile și libertățile fundamentale ale altora.
- Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială
- Convenția asupra eliminării tuturor formelor de discriminare față de femei
- Convenția cu privire la drepturile copilului
- Convenția Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap

Dacă drepturile omului enumerate în aceste instrumente pot fi considerate ca fiind „de bază”, se va analiza dacă acestea sunt drepturi de importanță fundamentală și aparțin în mod inerent fiecărui individ.

b. Care este gravitatea?

Pentru a evalua dacă încălcarea drepturilor de bază este suficient de gravă, responsabilul de caz trebuie să analizeze dacă și în ce măsură relele tratamente afectează posibilitatea de a se bucura de dreptul respectiv.

Dacă actul nu intră în categoriile de mai sus, responsabilul de caz trebuie să treacă la etapa 3.

3. Poate fi tratamentul considerat drept o acumulare de diferite măsuri, ale căror consecințe ar afecta solicitantul în mod asemănător? [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Tratamentul poate reprezenta, de asemenea, persecuție în cazul în care constituie o acumulare de diferite măsuri care, luate împreună și uneori combinate cu alte circumstanțe personale dificile și/sau ținând seama de contextul general, afectează persoana într-un mod similar unei încălcări a drepturile sale fundamentale.

Mod „similar” nu înseamnă „același” mod și un prag mai scăzut de gravitate poate fi suficient. Evaluarea trebuie efectuată de la caz la caz și ținând seama de circumstanțele individuale ale solicitantului.

Aceste măsuri diferite pot, de exemplu, să încalce drepturile economice, sociale și culturale ale solicitantului, cum ar fi dreptul la educație, sănătate, muncă, securitate socială, participare la viața culturală etc.

Temere bine întemeiată [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

În cadrul pachetului pentru azil, se poate considera că noțiunea de „temere bine întemeiată” cuprinde două aspecte, denumite adesea elemente „subiective” și „obiective”. Evaluarea se va concentra asupra eventualității dacă temerea este sau nu „bine întemeiată” (și anume asupra elementului obiectiv).

„Teama”

Teama poate fi definită ca o emoție dureroasă provocată de pericolul iminent, indiferent dacă amenințarea este reală sau imaginată.

Prin urmare, aspectul subiectiv se referă la teama pe care o simte solicitantul.

Trebuie subliniat faptul că reacțiile psihologice diferă între persoane, inclusiv atunci când se confruntă cu aceeași situație. Trăirea sentimentului de teamă este legată în mod intrinsec de factori precum personalitatea, vârsta, contextul socio-cultural și experiențele anterioare ale solicitantului. Responsabilii de caz trebuie să ia în considerare situația personală a solicitantului, precum și expresia temerii care reiese din declarațiile sale.

Deoarece temerea solicitantului de a se întoarce în țara sa poate proveni din numeroase cauze diferite, nu este necesar ca toate acestea să fie legate de persecuție în sensul DCPI. Mai mult, nu este necesar să se stabilească faptul că teama de persecuție este un motiv predominant pentru solicitant, atât timp cât se poate identifica o astfel de temere.

Considerații specifice

Când solicitantul nu își exprimă temerea: În unele cazuri, solicitantul poate să nu declare în mod explicit că se teme. În alte cazuri, un solicitant pot chiar să declare că nu se teme. Cu toate acestea, absența temerii poate fi considerată irelevantă atunci când circumstanțele justifică în mod obiectiv că, în astfel de situații, oricine s-ar fi confruntat cu un risc.

„Bine fondată”

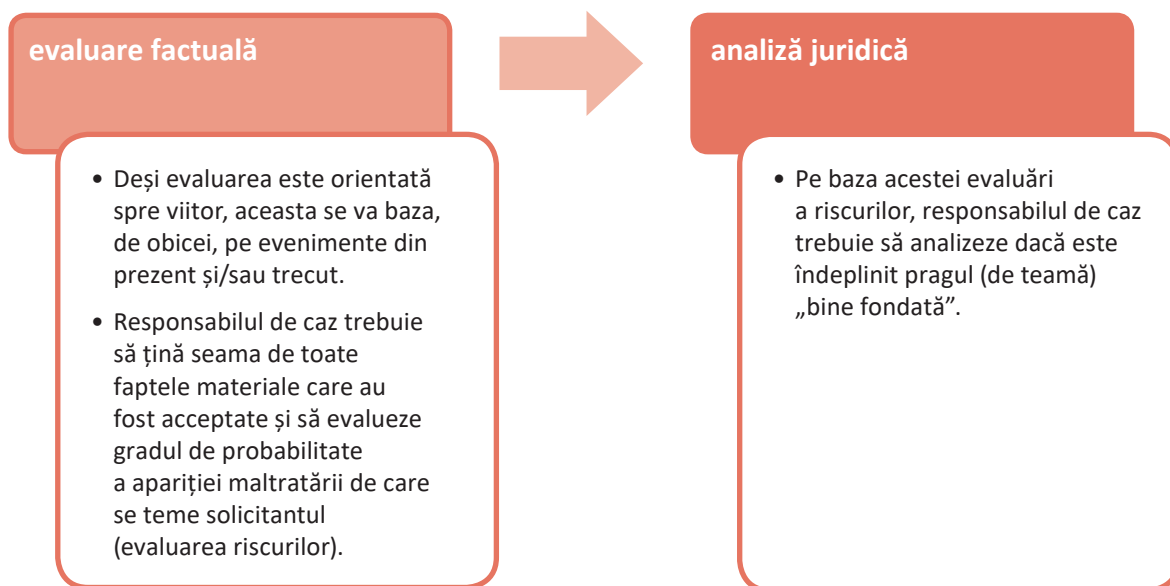
Teama subiectivă a unui solicitant trebuie fundamentată în mod obiectiv pentru a fi considerată „bine întemeiată”.

Dat fiind că elementul „bine întemeiat” din definiția termenului „refugiat” se referă la gradul de probabilitate ca solicitantul să se confrunte cu persecuție, este vorba, în principal, despre o evaluare factuală a riscurilor (vezi [Ghidul practic al EASO: Evaluarea probelor](#)). În această evaluare, responsabilul de caz trebuie să ia în considerare situația individuală a solicitantului din punctul de vedere al informațiilor privind situația generală din țara de origine (de exemplu, situația politică, religioasă, socială sau de securitate). Informațiile despre persecuția membrilor de familie sau a persoanelor aflate într-o situație similară cu cea a solicitantului pot fi pertinente în acest sens.

Pentru a aprecia natura „bine întemeiată” drept cerință juridică:

- ✓ În primul rând, trebuie remarcat că evaluarea se concentrează asupra faptului dacă o astfel de temere este bine întemeiată **la momentul luării deciziei privind cererea de protecție internațională**, și anume teama bine întemeiată a solicitantului trebuie să fie actuală. Circumstanțele lăsate în urmă de persoana care fuge se pot modifica sau pot înceta să mai existe în timp, sau, invers, pot să apară după fuga sa (vezi secțiunea de mai jos privind „Nevoia de protecție internațională care apare în afara țării de origine”).

- ✓ În al doilea rând, „teama bine întemeiată” se bazează pe evaluarea riscurilor, care este orientată **spre viitor**. Din cauza dificultăților inerente de a face o prognoză despre ce s-ar întâmpla dacă solicitantul s-ar întoarce, riscul aprecierii subiective în această privință este ridicat. Așadar, este extrem de important ca evaluarea temerii bine întemeiate să se realizeze pe baza unei metodologii obiective și să se evite speculațiile. O astfel de metodologie privind aspectul factual al acestei evaluări se regăsește în [Ghidul practic al EASO: Evaluarea probelor](#).

- Deși evaluarea este orientată spre viitor, aceasta se va baza, de obicei, pe evenimente din prezent și/sau trecut.
- Responsabilul de caz trebuie să țină seama de toate faptele materiale care au fost acceptate și să evalueze gradul de probabilitate a apariției maltratării de care se teme solicitantul (evaluarea riscurilor).

- Pe baza acestei evaluări a riscurilor, responsabilul de caz trebuie să analizeze dacă este îndeplinit pragul (de teamă) „bine fondată”.

Considerații specifice

Persecuție suferită în trecut: Faptul că solicitantul a făcut anterior obiectul persecuției nu înseamnă, în sine, că există un risc de persecuție în viitor. Cu toate acestea, persecuțiile sau amenințările suferite în trecut constituie indicii serioase privind o temere bine întemeiată. În acest caz, responsabilul de caz va avea sarcina de a demonstra că persecuția nu va fi repetată dacă solicitantul se întoarce în țara sa.

În plus, în funcție de practicile naționale, pot exista cazuri în care se dovedește că vătămarea nu se va repeta, totuși persecuția suferită în trecut ar fi putut avea un **caracter atât de atroce** încât vătămarea este considerată a fi prezentă. Într-o astfel de situație, nu se poate aștepta ca solicitantul să se întoarcă în locul persecuției, deoarece întoarcerea i-ar putea produce un stres psihologic la fel de grav ca persecuția.

Responsabilii de caz trebuie să țină cont de faptul că **lipsa unei persecuții în trecut nu înseamnă că nu există niciun risc viitor de persecuție**. Teama solicitantului poate fi bine întemeiată, independent de propriile sale experiențe trecute și actuale.

Cu toate acestea, riscul de a fi supus persecuției la întoarcere trebuie să fie întotdeauna un risc individual.

Statutul de refugiat: Motivele persecuției [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Convenția de la Geneva	Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 1A alineatul (2)	Articolul 10	

Convenția de la Geneva prevede cinci motive de persecuție pe baza căreia este recunoscut statutul de refugiat: rasă, religie, naționalitate, apartenența la un anumit grup social și opinii politice. Acestea nu sunt reciproc exclusive și mai mult de un singur motiv poate fi relevant într-un caz dat.

De asemenea, este important de menționat faptul că motivul persecuției poate să nu fie o caracteristică reală a solicitantului, dar poate fi imputat acestuia.

În plus, toate motivele de mai jos pot fi declanșate în legătură cu o acțiune, dar și cu o omisiune a solicitantului.

Evaluarea nu se poate baza pe presupunerea că persoana poate evita persecuția arătând discreție în anumite practici legate de aceste motive, de exemplu practicile religioase, exprimarea identității de gen, a orientării sexuale sau a opiniilor politice.

Rasă [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Potrivit DCPI, conceptul de **rasă** va include, în special, considerații precum:

culoarea	ascendența	apartenența la un anumit grup etnic
----------	------------	-------------------------------------

Culoarea se referă la definiția tradițională a rasei, care este folosită pentru a se referi la grupurile majore ale umanității în funcție de trăsăturile fizice și aspectul fizic.

Ascendența se referă la grupuri legate de strămoșii comuni, cum ar fi membrii unui trib, ai unui clan, ai unei caste, ai unei anumite comunități ereditare.

Nu există o definiție stabilită de comun acord a **grupului etnic**, dar acesta este în general privit ca fiind o comunitate (inclusiv o minoritate și/sau o populație indigenă) cu caracteristici comune, cum ar fi limba, religia, istoria comună, cultura, obiceiurile și moravurile, modul de viață, locul de reședință etc.

Etnicitatea este un motiv care poate fi analizat atât în cadrul rasei, cât și în cadrul naționalității (vezi secțiunea „Naționalitate” de mai jos).

Religie [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Potrivit DCPI, conceptul de **religie** include, în special, considerații privind:

faptul de a avea convingeri teiste, nonteiste sau ateiste	participarea la ceremonii de cult private sau publice, singur sau în comunitate, sau neparticiparea la acestea	participarea la alte acte religioase sau exprimări de opinii religioase sau neparticiparea la acestea
participarea sau neparticiparea la forme de comportament personal sau comunitar fondate pe credințe religioase sau impuse de astfel de credințe		

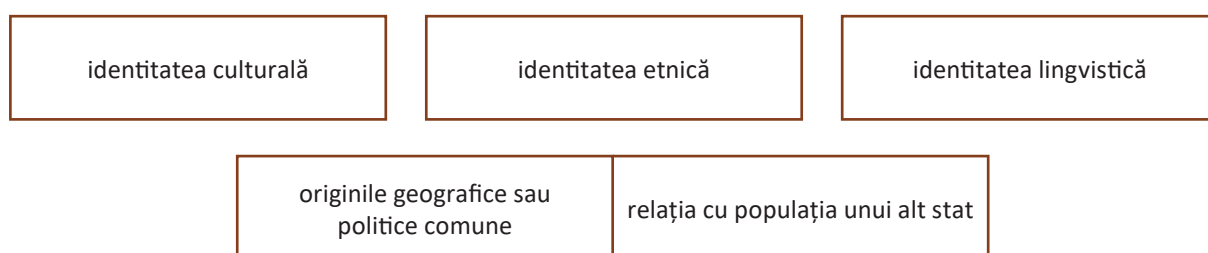
Motivul religiei are o definiție largă și flexibilă, în conformitate cu DCPI, inclusiv comportamentul bazat pe sau mandatat de orice credință religioasă, care poate cuprinde comportamentul zilnic, modul de viață și obiceiurile și moravurile comunității.

Esențial pentru acest motiv este și evaluarea dreptului de a nu practica o religie, dreptul la ateism sau dreptul de a-și schimba religia. De asemenea, include posibilitatea de a practica religia în public, inclusiv dreptul de a propaga credința prin prozelitism.

Cu toate acestea, trebuie menționat faptul că exercitarea practicilor religioase dăunătoare, care pot afecta integritatea fizică sau psihică a unei persoane, nu intră sub incidența protecției dreptului internațional privind drepturile omului și refugiații.

Naționalitate [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Potrivit DCPI, noțiunea de **naționalitate** nu se limitează la **cetățenie** sau la lipsa acesteia, ci include, în special, **apartenența la un anumit grup determinat de:**

În ceea ce privește identitatea etnică, motivele de naționalitate și de rasă se suprapun adesea (vezi secțiunea „Rasă” de mai sus).

Trebuie remarcat faptul că persecuția unei persoane pe motiv că este sau nu apatrid trebuie examinată în cadrul acestui motiv.

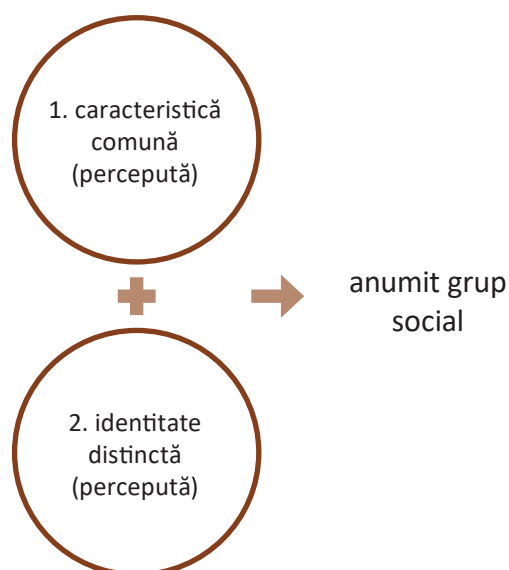
Apartenența la un anumit grup social [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Conceptul de „anumit grup social” este înțeles ca o construcție flexibilă, susceptibilă să evolueze în timp. Cu toate acestea, pentru a păstra integritatea Convenției de la Geneva și a Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale și pentru a se asigura că aceasta nu va face inutile alte motive, acest motiv nu poate fi interpretat ca o categorie „standard”.

Potrivit DCPI, un grup este considerat un anumit grup social atunci când:

- membrii săi împărtășesc o caracteristică înnăscută sau o istorie comună ce nu poate fi modificată sau o caracteristică sau o credință atât de fundamentală pentru identitate sau conștiință încât nu trebuie să i se ceară unei persoane să renunțe la aceasta; precum și
- respectivul grup are o identitate proprie în țara în cauză, fiind perceput ca diferit de societatea înconjurătoare.

Aceste elemente sunt explicate în continuare.

Caracteristică comună

Caracteristica comună trebuie să fie:

- **caracteristică înnăscută:** de obicei, acestea sunt caracteristicile cu care se naște persoana (de exemplu, sexul și genul), dar trebuie remarcat faptul că astfel de caracteristici nu trebuie să fie imuabile sau de neschimbat; sau
- **istorie comună care nu poate fi modificată:** cum ar fi statutul ereditar, contextul social sau educațional sau experiențele trecute; sau
- caracteristică sau credință care este atât de **fundamentală pentru identitate sau conștiință** încât o persoană nu trebuie să fie forțată să renunțe la ea.

Simplul fapt al persecuției nu poate fi singurul element care dă conținut „unui anumit grup social” deoarece ar lipsi acest motiv de orice conținut semnificativ.

Nu este necesar ca membrii grupului care împărtășesc caracteristici comune să se cunoască reciproc, să prezinte coeziune sau să fie conectați în orice fel. Dimensiunea grupului este, de asemenea, irelevantă.

Percepția identității distincte

Perceperea grupului ca fiind unul distinct nu implică, în sine, o conotație negativă.

Percepția de către societatea înconjurătoare poate fi influențată de cultură, obiceiuri sau tradiții. Aceasta înseamnă că, pentru a evalua acest criteriu, responsabilii de caz trebuie să țină seama în mod corespunzător de informațiile relevante privind țara de origine. Criteriul „identitate distinctă” poate fi îndeplinit cu privire la o țară și nu la alta.

Existența legii penale, care vizează în mod specific anumite persoane, susține constatarea că aceste persoane trebuie considerate ca formând un anumit grup social. Practicile de discriminare pot, de asemenea, să demonstreze îndeplinirea criteriului de „identitate distinctă”.

Considerații specifice

Genul, identitatea de gen și orientarea sexuală

În scopul definirii unui anumit grup social, trebuie să se acorde atenția corespunzătoare aspectelor legate de **genul solicitantului, inclusiv identitatea de gen și orientarea sexuală**, care poate fi legată de anumite tradiții și cutume legale, cauzând, de exemplu, mutilare genitală, sterilizare forțată sau avort forțat, în măsura în care aceste aspecte au legătură cu temerea bine întemeiată de persecuție a solicitantului.

Orientarea sexuală/identitatea sexuală: se referă la capacitatea unei persoane de a simți o puternică atracție emoțională, afectivă și/sau sexuală față de persoane de gen diferit, de același gen sau de mai multe genuri. Această noțiune poate fi înțeleasă ca un continuum având la un capăt heterosexuality exclusivă și la celălalt homosexualitatea exclusivă; între acestea se află bisexualitatea. Înțelegerea orientării sexuale variază semnificativ în diferite țări și culturi.

Orientarea sexuală este o caracteristică intrinsecă a individului și nu există nicio îndoială că poate fi o caracteristică comună pentru definirea unui anumit grup social.

Trebuie remarcat că orientarea sexuală nu poate fi înțeleasă ca incluzând acte considerate delictive în conformitate cu legislația internă a statelor membre.

Identitatea de gen este înțeleasă ca referindu-se la experiența intimă și personală asupra propriului gen al fiecărei persoane, care corespunde sau nu sexului acordat la naștere, inclusiv conștiința personală a corpului (care poate presupune, dacă este liber consimțită, modificarea aspectului sau funcțiilor corpului prin metode medicale, chirurgicale sau alte metode) și alte exprimări ale genului, inclusiv prin îmbrăcăminte, vorbire, conduită.

Genul depășește sexul biologic al unei persoane. Acesta este conceptul social, cultural și psihologic pe care societățile îl construiesc pe baza sexului și se referă la „rolurile” stabilite pentru cele două sexe.

Persecuția pe motive legate de sex, identitate de gen și orientare sexuală implică deseori agenți neguvernamentali, inclusiv familia solicitantului.

Orientări suplimentare privind grupurile care pot constitui anumite grupuri sociale pot exista la nivel național.

Orientări naționale

Opinii politice [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Potrivit DCPI, conceptul de **opinii politice** include în special:

faptul de a avea o opinie, o idee sau o credință...

...într-un domeniu legat de potențialii agenți de persecuție și de politicile sau metodele acestora

indiferent dacă respectivele opinii, idei sau credințe se traduc sau nu prin acte întreprinse de solicitant

Un aspect important al definiției oferite de DCPI este faptul că opiniile politice pot constitui un motiv de persecuție nu numai de către stat, ci și de către agenții neguvernamentali. Acesta este un concept mai larg decât opiniile cuiva asupra politicii oficiale a guvernului și se poate referi la conținutul politicilor, precum și la metodele de realizare a acestora ale oricărui potențial agent de persecuție.

Considerații specifice

Evitarea serviciului militar: Un caz specific în cadrul motivului legat de opiniile politice poate fi evitarea serviciului militar. Pentru a considera acest lucru drept un motiv relevant pentru persecuție, participarea la acțiunile militare trebuie să fie contrară convingerilor politice, religioase sau morale ale solicitantului. Îndrumările pentru a evalua dacă pedeapsa pentru o astfel de evitare constituie sau nu persecuție sunt prezentate mai sus, în considerațiile specifice din secțiunea „Persecuție”.

Funcționari publici: Funcționarii publici pot fi percepuți de către agenții de persecuție ca având o opinie politică în favoarea guvernului.

Faptul de a părăsi țara: În unele cazuri, simplul fapt de a părăsi ilegal țara de origine sau de a rămâne în străinătate poate fi perceput de către autoritățile din țara de origine ca având o anumită opinie politică.

Legătura/„din motive de” [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Convenția de la Geneva	Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 1A alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (3)	

Actele de persecuție ca atare nu califică o persoană ca refugiat decât dacă sunt comise pentru unul (sau mai multe) dintre cele cinci motive de mai sus. Trebuie să existe o legătură cauzală între motiv și persecuție sau absența protecției împotriva unei astfel de persecuții.

Legătura poate fi:

- **Legătura cu actele de persecuție:** În acest caz, temerea solicitantului de a fi persecutat este legată de rasa, religia, naționalitatea, apartenența sa la un anumit grup social sau opiniile sale politice (reale sau imputate).
- **Legătura cu lipsa de protecție:** Există cazuri în care persecuția se poate datora unor motive care nu se încadrează în definiția unui refugiat, dar care este tolerat, încurajat sau nu este împiedicat de agenții de protecție pentru unul dintre cele cinci motive. Prin urmare, cerința legăturii este îndeplinită în ceea ce privește lipsa de protecție.

Este posibil ca un solicitant să nu poată demonstra intențiile sau motivele de persecuție din partea agentului de persecuție. Ar putea fi nerealist să se aștepte ca persecutorii să se identifice în mod clar, să își asume responsabilitatea pentru acțiunile lor sau să își precizeze motivele. Cu toate acestea, se poate face o deducție corespunzătoare din elemente circumstanțiale.

Considerații specifice

Pluralitatea motivelor: Pot exista alte motive pentru care a avut loc un act de persecuție, în plus față de motivele de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice. Este important de observat că, pentru a stabili legătura de cauzalitate necesară, actele nu trebuie să fie motivate exclusiv de unul dintre cele cinci motive.

Protecție subsidiară [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 2 litera (f)	

După cum sugerează și denumirea, protecția subsidiară trebuie să servească drept o formă suplimentară de protecție internațională care este complementară statutului de refugiat. Aceasta înseamnă că **o persoană trebuie să beneficieze de protecție subsidiară doar dacă nu sunt îndeplinite condițiile pentru statutul de refugiat.**

Ca punct de plecare, există două elemente care trebuie clarificate în ceea ce privește protecția subsidiară: „risc real” și „vătămare gravă”.

Riscul real

„Riscul real” se referă la standardul de probă aplicat în evaluarea riscurilor în cazul protecției subsidiare. Aceasta este o evaluare factuală și este interpretată ca fiind corespunzătoare unui „**grad rezonabil de probabilitate**” (vezi [Ghidul practic al EASO: Evaluarea probelor](#)).

Vătămări grave

„Vătămările grave” caracterizează natura și intensitatea (gravitatea) interferenței cu drepturile persoanei. Pentru ca interferența să fie „gravă”, aceasta trebuie să fie de o gravitate suficientă. În plus, aceasta nu poate fi orice tip de vătămare, discriminare sau încălcare a drepturilor. Articolul 15 din DCPI specifică domeniul de aplicare a „vătămării grave” relevante prin următoarele prevederi:

Vătămările grave constau în:

(a) pedeapsa cu moartea sau execuția; sau	(b) tortura sau tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante aplicate unui solicitant în țara de origine; sau	(c) amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional.
---	--	---

Aceste tipuri de vătămări implică în sine o gravitate suficientă.

Nu există o ordine ierarhică sau cronologică stabilită între diferitele dispoziții. Dacă se aplică mai mult de una dintre prevederile articolului 15 din DCPI, responsabilul de caz trebuie să o aplice pe cea care corespunde cel mai bine cazului individual. Nu poate fi exclus faptul că, în unele cazuri, protecția subsidiară poate fi întemeiată în mod valabil pe mai multe motive.

Pedeapsa cu moartea sau execuția [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 15 litera (a)	

Pedeapsa cu moartea este considerată, ca atare și în orice circumstanțe, o vătămare gravă în temeiul articolului 15 din DCPI. Nu este necesar ca sentința să fi fost deja pronunțată. Simpla existență a unui risc real ca, în cazul returnării, o pedeapsă cu moartea să fie impusă unui solicitant poate fi considerată suficientă pentru a justifica nevoia de protecție subsidiară.

Astfel cum sugerează adăugarea termenului „execuție”, articolul 15 litera (a) cuprinde, de asemenea, uciderea intenționată a unei persoane de către agenții neguvernamentali care exercită o anumită autoritate. Aceasta poate include, de asemenea, uciderea extrajudiciară, dar trebuie să existe un element de pedeapsă intenționată și formalizată.

Considerații specifice

Moratoriu privind pedeapsa cu moartea: În cazurile în care există un moratoriu asupra pedepsei cu moartea, însă pedeapsa cu moartea ca atare nu este abolită, este posibil să existe în continuare un risc real de pedeapsă cu moartea sau de execuție pentru solicitant.

Dacă nu se poate exclude riscul real de executare a pedepsei cu moartea, este posibil ca acest fapt să provoace teamă și suferință comparabile cu vătămarea gravă descrisă la articolul 15 litera (b) din DCPI.

Alternative la pedeapsa cu moartea: Alternativele la pedeapsa cu moartea, cum ar fi închisoarea pe viață, în special în cazul în care nu există nicio perspectivă de eliberare, trebuie, de asemenea, să fie evaluate în raport cu potențialele necesități de protecție prevăzute la articolul 15 litera (b) din DCPI.

Considerentele de excludere: În unele cazuri, pedeapsa cu moartea este impusă pentru o infracțiune gravă săvârșită de solicitant sau alte acte care se încadrează în motivele de excludere (articolele 12 și 17 din DCPI). Prin urmare, chiar dacă sunt îndeplinite criteriile de la articolul 15 litera (a) din DCPI, trebuie studiate considerentele de excludere. A se vedea [Ghidul practic al EASO: Excluderea](#).

Tortură ori tratamente sau pedepse inumane sau degradante

[\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 15 litera (b)	

Articolul 15 litera (b) din Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale corespunde în esență articolului 3 din Convenția europeană a drepturilor omului. Prin urmare, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO) oferă îndrumări relevante pentru a evalua dacă un tratament îndeplinește condițiile în conformitate cu articolul 15 litera (b) din DCPI și conceptele sale:

Jurisprudența nu distinge în mod clar între tortură și tratamentele inumane sau degradante, dar, în orice caz, prevede ca relele tratamente să atingă un nivel minim de gravitate.

Evaluarea depinde de toate circumstanțele cazului, cum ar fi durata relexor tratamentelor, efectele în plan fizic și/sau psihic ale acestora și, în unele cazuri, de sexul, vârsta și starea de sănătate a persoanei. Scopul pentru care a fost aplicat tratamentul și intenția făptuitorului pot fi, de asemenea, factori relevanți.

În cazul în care un anumit tratament a fost deja evaluat ca fiind o persecuție, trebuie să se ia în considerare că nivelul de gravitate prevăzut la articolul 15 litera (b) din DCPI este, de asemenea, justificat.

Tortură

Tortura este o formă agravată și deliberată de tratament cu cruzime, inuman sau degradant, la care se atașează un stigmat special.

În conformitate cu instrumentele internaționale relevante, cum ar fi [Convenția împotriva torturii și a altor tratamente sau pedepse cu cruzime, inumane sau degradante](#) (CAT), tortura este înțeleasă ca:

- ✓ un **act intenționat**;
- ✓ care provoacă **durere sau suferințe fizice sau mentale puternice**;
- ✓ în **scopuri** precum obținerea de informații sau a unei confesiuni de la persoana supusă torturii sau de la o persoană terță, pedepsirea celei dintâi pentru un act pe care aceasta sau o persoană terță l-a comis sau este suspectată că l-a comis sau intimidarea sau forțarea acesteia sau a unei terțe persoane sau din orice motiv bazat pe discriminare de orice fel.

Deși CAT prevede în continuare că actul de tortură este cauzat de sau la inițiativa unui agent public, DCPI clarifică faptul că agenții de vătămări grave pot fi, de asemenea, agenți neguvernamentali (vezi secțiunea „Agenții de persecuție și vătămări grave” de mai jos). Nu se face nicio excepție în ceea ce privește articolul 15 litera (b) din DCPI.

Tratamente sau pedepse inumane sau degradante

Distincția dintre tortură și tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante este mai mult o diferență de grad decât de natură.

Acestea acoperă o gamă largă de rele tratamente care ating un anumit nivel de gravitate.

Inumane: se referă la un tratament sau o pedeapsă care provoacă în mod deliberat suferință mentală sau fizică intensă (care nu atinge pragul de tortură).

Degradante: se referă la un tratament sau o pedeapsă care stârnește victimelor sentimente de frică, suferință și inferioritate, capabile să le umilească sau să le dezavantajeze.

Trebuie subliniat faptul că nu este necesar un scop specific. Evaluarea faptului dacă un tratament sau o pedeapsă este inumană sau degradantă presupune, de asemenea, o examinare subiectivă efectuată de persoana care suferă un astfel de tratament/pedeapsă.

Considerații specifice

Indisponibilitatea asistenței medicale adecvate: Tortura sau tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante trebuie să fi fost aplicate în mod deliberat. În consecință, potențiala vătămare pe care o poate suferi un solicitant care suferă de o boală gravă dacă ar fi returnat în țara sa de origine nu intră sub incidența articolului 15 litera (b) din DCPI, cu excepția cazului în care un astfel de solicitant este privat în mod intenționat de îngrijiri medicale. Astfel, dacă indisponibilitatea asistenței medicale adecvate reprezintă un aspect important în contextul nereturnării în temeiul articolului 3 din Convenția europeană a drepturilor omului, aceasta nu intră în domeniul de aplicare a tratamentelor inumane sau degradante vizate la articolul 15 litera (b) din DCPI. Condițiile de obținere a statutului de protecție internațională în temeiul DCPI presupune existența unui agent de vătămări grave.

Urmărirea penală și pedeapsa pentru infracțiunile obișnuite: Urmărirea penală și pedeapsa pentru infracțiunile obișnuite nu sunt caracterizate ca tratamente sau pedepse inumane sau degradante, cu excepția cazului în care există circumstanțe agravante speciale care să susțină presupunerea că urmărirea penală sau pedeapsa sunt extrem de inechitabile sau disproportionale. De asemenea, evaluarea trebuie să ia în considerare dacă a fost respectat dreptul la un proces echitabil.

Trebuie observat că tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante pot fi stabilite inclusiv în cazul în care solicitantul a comis infracțiuni. Dacă se constată o nevoie de protecție în

acest caz, considerentele de excludere pot fi în continuare relevante. A se vedea [Ghidul practic al EASO: Excluderea](#).

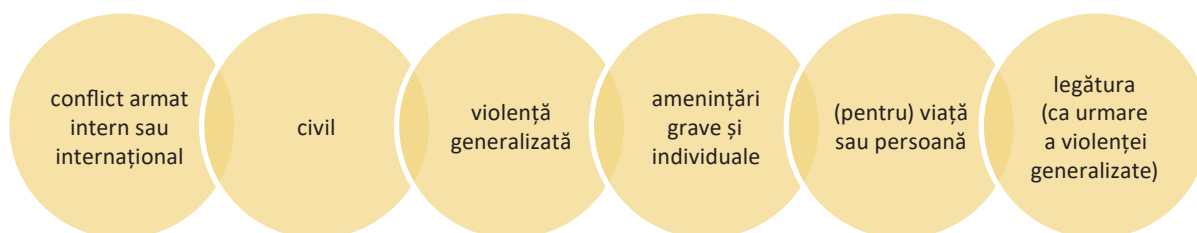
Privarea de libertate: Statul trebuie să se asigure că un deținut este cazat în condiții compatibile cu respectarea demnității umane. Modul și metodele de punere în aplicare a unei astfel de măsuri nu trebuie să supună persoana la suferințe sau dificultăți de o intensitate care depășește nivelul inevitabil al suferinței inerent privării de libertate.

La evaluarea condițiilor de detenție se pot lua în considerare, de exemplu, cumulativ: numărul de persoane deținute într-un spațiu limitat, adecvarea instalațiilor de salubritate, încălzirea, iluminatul, aranjamentele de dormit, alimentația, recreerea și contactul cu lumea exterioară etc.

Amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 15 litera (c)	

Elementele care trebuie stabilite pentru a aplica articolul 15 litera (c) din DCPI includ:

De asemenea, trebuie remarcat faptul că aplicarea articolului 15 litera (c) din DCPI depinde în mod semnificativ de situația generală din țara de origine. Prin urmare, evaluarea informațiilor obiective și actualizate privind țara de origine este un element crucial în această privință.

conflict armat intern sau internațional

Conflictul armat intern sau internațional

Astfel cum a statuat CJUE în cauza Diakité, definiția „conflictului armat” în temeiul dreptului umanitar internațional nu se aplică în contextul articolului 15 litera (c) din DCPI. Prin urmare, pentru a evalua dacă are loc un „conflict armat” intern sau internațional, nu este necesar să se respecte criteriile prevăzute de dreptul umanitar internațional.

Pentru a stabili că are loc un conflict armat în sensul articolului 15 litera (c) din DCPI, sunt suficiente următoarele două elemente:

- ✓ existența a două sau mai multe grupări armate – indiferent dacă sunt sau nu forțe armate de stat;
- ✓ confruntarea dintre aceste grupuri armate.

Nu este necesar să se efectueze o evaluare separată a intensității confruntărilor armate, a nivelului de organizare a forțelor armate implicate sau a duratei conflictului.

În plus, în contextul articolului 15 litera (c) din DCPI, nu este necesară diferențierea conflictului armat „intern” sau „internațional”, deoarece dispoziția este aplicabilă în egală măsură în situațiile de conflict armat intern și internațional.

Un conflict armat poate să aibă loc numai în anumite părți ale teritoriului.

Există îndrumări care pot califica situația în anumite țări sau părți ale țărilor de origine ca fiind un conflict armat (intern sau internațional).

Orientări naționale

Civil

Statutul civil este o condiție prealabilă necesară pentru a putea beneficia de protecție în temeiul articolului 15 litera (c) din DCPI, întrucât scopul dispoziției este de a proteja doar persoanele care nu participă la conflict. Aceasta include aplicarea potențială a articolului 15 litera (c) din DCPI pentru foștii combatanți care au renunțat în mod real și definitiv la activitatea armată.

Evaluarea nevoii de protecție este o evaluare prospectivă. Prin urmare, chestiunea principală este dacă solicitantul va fi sau nu civil la întoarcere. Faptul că persoana a participat în trecut la ostilități nu înseamnă neapărat că articolul 15 litera (c) din DCPI nu este aplicabil pentru aceasta.

Prin urmare, se consideră că termenul „civil” se referă la o persoană care nu este membrul niciuneia dintre părțile implicate în conflict și nu participă la ostilități. La evaluarea aplicabilității articolului 15 litera (c) din DCPI în ceea ce privește un solicitant care a participat anterior la ostilități, poate fi relevant, de exemplu, să se examineze dacă participarea a fost voluntară sau sub presiune. În cazul foștilor combatanți, considerentele de excludere pot fi relevante, de asemenea (vezi [Ghidul practic al EASO: Excluderea](#)).

Trebuie remarcat faptul că participarea activă la ostilități nu se limitează la portul de armă în mod deschis, ci poate include și sprijin logistic și/sau administrativ substanțial pentru combatanți.

În cazul în care există îndoieli cu privire la statutul civil al unei persoane, trebuie adoptată o abordare orientată spre protecție și individul trebuie considerat civil.

Pot exista și alte îndrumări naționale cu privire la cine poate fi considerat civil sau non-civil într-un anumit conflict armat.

Orientări naționale

Violența generalizată

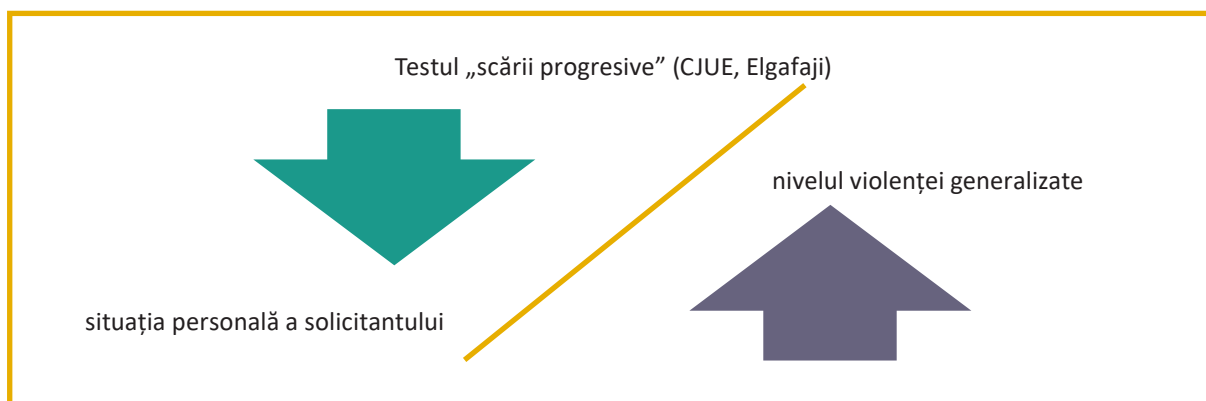
Astfel cum a statuat CJUE în cauza Elgafaji, termenul „generalizată” implică faptul că violența „**se poate extinde asupra oamenilor, indiferent de circumstanțele lor personale**”. Prin urmare, „generalizată” se referă la natura violenței, nu la nivelul acesteia.

În plus, diferențierea nivelului de violență generalizată se poate face după cum urmează:

- I. teritoriile în care gradul de violență generalizată atinge un nivel atât de înalt încât există motive întemeiate pentru a considera că un civil, returnat în țara respectivă sau, după caz, în regiunea respectivă, se află, **exclusiv din cauza prezenței acestuia** pe teritoriul acelei țări sau regiuni, se confruntă cu un risc real de a fi supus amenințărilor grave menționate la articolul 15 litera (c) din DCPI; și
- II. teritoriile în care are loc o violență generalizată, dar care nu atinge un nivel atât de ridicat și în privința căreia trebuie să se prezinte **elemente individuale suplimentare**.

În prima categorie, „simpla prezență” este considerată în mod excepțional suficientă și nu trebuie să se prezinte alte elemente individuale.

În cea de a doua categorie, nivelul violenței generalizate nu atinge un nivel atât de ridicat, iar simpla prezență a unui civil nu conduce în mod automat la un risc real suficient pentru aplicarea articolului 15 litera (c) din DCPI. În aceste cazuri, cu cât solicitantul este mai în măsură să demonstreze că este afectat în mod specific ca urmare a unor factori specifici circumstanțelor sale personale, cu atât este mai scăzut nivelul violenței generalizate necesar pentru aplicarea articolului 15 litera (c) din DCPI; și cu cât este mai mare nivelul violenței generalizate care are loc, cu atât este mai scăzut nivelul necesar de factori suplimentari legați de circumstanțele personale ale solicitantului. Aceasta se numește „scara progresivă”.

Atunci când se stabilește dacă în (o parte din) teritoriu au loc acte de violență generalizată, pot fi luați în considerare diferiți indicatori:

- ✓ numărul de incidente, inclusiv frecvența și densitatea acestora în raport cu populația locală;
- ✓ natura metodelor și a tacticii, inclusiv obiectivele;
- ✓ numărul de victime civile, inclusiv cei răniți;
- ✓ prezența și capacitatea diferiților actori din conflict;
- ✓ sfera geografică a violenței;
- ✓ strămutare indusă de conflict.

De asemenea, se pot lua în considerare și alte efecte semnificative asupra vieții de zi cu zi, inclusiv libertatea de mișcare, accesul la servicii de bază, sănătatea, educația, situația persoanelor strămutate la întoarcere.

amenințări grave
și individuale

Amenințările grave și individuale

Comparativ cu prevederile articolului 15 literele (a) și (b) din DCPI, vătămările definite la articolul 15 litera (c) din DCPI acoperă un risc mai general pentru solicitant. Se prevăd „amenințări grave și individuale (la adresa vieții sau a persoanei unui civil)” mai degrabă decât acte de violență specifice.

Acest element din articolul 15 litera (c) din DCPI trebuie luat în considerare în lumina „scării progresive” și a posibilei diferențieri între anumite niveluri de violență generalizată.

În mod excepțional, existența unei astfel de amenințări poate fi considerată a fi stabilită atunci când gradul de violență generalizată care caracterizează conflictul armat atinge un nivel atât de înalt încât există motive întemeiate pentru a crede că un civil, returnat în țara respectivă sau, după caz a fi, în regiunea respectivă, se poate confrunta cu un risc real de a fi supus acestei amenințări, exclusiv din cauza prezenței sale pe teritoriul acelei țări sau regiuni. În cazul în care nu se ajunge la un astfel de nivel ridicat de violență generalizată, sunt necesare elemente de individualizare, astfel cum sugerează formularea articolului 15 litera (c) din DCPI. În această privință, anumiți solicitanți pot fi considerați mai susceptibili de a deveni victime ale violenței generalizate din cauza circumstanțelor lor personale.

Factori precum vârsta, sexul, starea de sănătate și dizabilitățile, lipsa unei rețele familiale, situația economică, proximitatea geografică față de zonele vizate de violență pot fi circumstanțe personale relevante care trebuie luate în considerare.

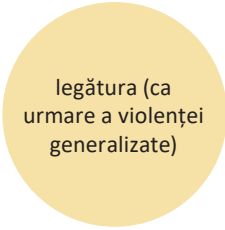

viața sau persoana

Viața sau persoana

Astfel cum a statuat CJUE în cauza Elgafaji, articolul 15 litera (c) din DCPI are un domeniu de aplicare suplimentar celui prevăzut la articolul 3 din Convenția europeană a drepturilor omului și, prin urmare, trebuie interpretat în mod independent, dar cu respectarea drepturilor omului, garantate de Convenția europeană a drepturilor omului.

Vătămrile care pot afecta viața sau persoana unui solicitant nu se limitează la latura fizică, ci pot include și vătămări psihice grave, în cazul în care acestea ar fi induse în mod clar de conflicte.

legătura (ca urmare a violenței generalizate)

Legătura (ca urmare a)

Cerința legăturii („ca urmare a”) se referă la legătura de cauzalitate dintre violența generalizată și vătămări (amenințări grave la adresa vieții sau a persoanei unui civil).

Interpretarea cauzalității „ca urmare a” nu poate fi limitată la vătămrile cauzate în mod direct de violența generalizată sau de actele care derivă de la actorii din conflict.

Într-o anumită măsură, aceasta poate include și efectul indirect al violenței generalizate în situații de conflict armat. Atât timp cât există o legătură demonstrabilă cu violența generalizată, în evaluare pot fi luate în considerare anumite efecte indirecte, de exemplu pe scară largă, ca urmare a unei defalcări complete a legii și ordinii, a distrugerii mijloacelor necesare supraviețuirii, a problemelor legate de aprovizionarea cu alimente și a accesibilității asistenței medicale.

Nevoia de protecție internațională care apare în afara țării de origine [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Convenția de la Geneva	Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 1A alineatul (2)	Articolul 5	

Condiția de a fi în afara țării sale de origine nu înseamnă că, pentru a fi recunoscut ca refugiat sau pentru a beneficia de protecție subsidiară, solicitantul trebuie să fi părăsit țara de origine din cauza unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de a suferi vătămări grave. Circumstanțele relevante pot apărea mai târziu, iar această situație se numește „în afara țării de origine”.

Situațiile în afara țării de origine:

<i>O temere fondată de a fi persecutat sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe apariția unor evenimente care s-au desfășurat după plecarea solicitantului din țara de origine.</i>	Această formulare se referă la circumstanțe exterioare și independente de solicitant, care au consecințe directe asupra situației solicitantului și creează o temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a suferi vătămări grave. Aceste evenimente se pot referi la schimbări semnificative ale circumstanțelor în țara de origine, inclusiv intensificarea factorilor preexistenți de la plecarea solicitantului din țara de origine. Cu toate acestea, nu este o cerință ca aceste evenimente să aibă loc în țara de origine. Acțiunile unor terțe părți pot avea, de asemenea, un impact asupra situației individuale a solicitantului.
--	---

<i>O temere bine întemeiată de a fi persecutat sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe activități exercitate de solicitant după plecarea sa din țara de origine, în special în cazul în care este stabilit că activitățile pe care se bazează respectiva cerere constituie expresia și continuarea convingerilor sau îndrumărilor avute în țara de origine.</i>	Atunci când abordează situațiile în afara țării de origine survenite în legătură cu acțiunile solicitantului, ofițerii de caz trebuie să evalueze posibilitatea ca agenții de persecuție să aibă cunoștință de convingerile sau activitățile solicitantului și să manifeste o atitudine defavorabilă față de acestea, astfel încât solicitantul să aibă o temere bine întemeiată de persecuție sau să se confrunte cu un risc real de a suferi vătămări grave. „Expresia și continuarea convingerilor sau îndrumărilor avute în țara de origine” nu impune ca acestea din urmă să fi fost exprimate anterior în țara de origine. Totuși, acest lucru contribuie în mod clar la a demonstra că convingerile sau îndrumările erau deținute anterior.
---	---

Fără a aduce atingere Convenției de la Geneva, statele membre pot stabili ca unui solicitant care depune o cerere ulterioară să nu i se acorde în mod normal statutul de refugiat în cazul în care riscul de persecuție se bazează pe circumstanțe create de solicitant prin propria voință după plecarea din țara de origine [articolul 5 alineatul (3) din DCPI]. Posibilitatea de a introduce o astfel de excepție vizează evitarea abuzurilor regimului internațional de protecție. Cu toate acestea, trebuie remarcat faptul că evaluarea faptului dacă temerea solicitantului este bine întemeiată rămâne mereu orientată spre viitor, iar principiul nereturnării trebuie să fie respectat în toate cazurile.

Legislația și îndrumările naționale

Agenții de persecuție sau vătămări grave [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Convenția de la Geneva	Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 1A alineatul (2)	Articolul 6	

Agenții de persecuție sau vătămări grave includ:

Statul

- Noțiunea de stat ar trebui să facă obiectul unei interpretări largi. Aceasta cuprinde organele *de jure* și *de facto* și poate acoperi orice funcționari care exercită funcții guvernamentale, indiferent dacă aparțin puterii judecătorești, executive sau legislative a statului și lucrează la oricare dintre aceste niveluri.
- Agenții statali de persecuție sau vătămări grave pot include, de asemenea: persoane sau entități împuternicite să exercite autoritatea guvernamentală; persoane fizice sau grupuri care acționează sub controlul sau conducerea organelor sau entităților abilitate să exercite autoritatea guvernamentală; sau actori statali care acționează în afara autorității lor legale.

Partide sau organizații care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia

- Atunci când controlează teritoriul statului sau o parte importantă a acestuia, partidele sau organizațiile pot fi considerate agenți statali *de facto* atunci când exercită elemente de autoritate guvernamentală în absența unei autorități statale *de jure*.
- Linia de demarcație între partidele sau organizațiile care controlează statul sau o parte importantă a teritoriului său și agenții nestatali nu este întotdeauna una fină.

Agenți neguvernamentali

- Această noțiune cuprinde toți actorii nestatali, cum ar fi clanuri și triburi, grupuri de rebeli, infractori, membri de familie etc.

Agenții de persecuție constituie un element-cheie în procesul de determinare a statutului. Persecuția sau vătămările grave trebuie să ia întotdeauna forma unui comportament din partea unui anumit agent.

Protecție în țara de origine [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Convenția de la Geneva	Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 1A alineatul (2)	Articolul 7	

Protecția internațională este secundară protecției disponibile în țara de origine. Din acest motiv, evaluarea disponibilității protecției în țara de origine este un pas obligatoriu în analiza nevoii de protecție internațională care trebuie efectuată în cazul în care responsabilul de caz a stabilit anterior că există un risc real pentru solicitant de a fi persecutat sau de a suferi vătămări grave în cazul în care se întoarce în țara sa de origine.

În primul rând, responsabilul de caz trebuie să ia în considerare dacă protecția va fi disponibilă în zona de domiciliu din țara de origine. Dacă o astfel de protecție nu este disponibilă solicitantului, poate fi examinată existența unei zone sigure diferite în țara respectivă.

Disponibilitatea sau indisponibilitatea protecției nu trebuie să fie legată de motivele persecuției. Simpla inexistență a protecției și incapacitatea de a proteja suficient demonstrează lipsa de protecție. Motivele sau motivele discriminatorii ale agenților de protecție nu constituie o condiție prealabilă. Cu toate acestea, trebuie remarcat faptul că, în cazurile în care lipsa protecției este intenționată, aceasta poate constitui persecuție sau vătămări grave.

Tabelul de mai jos ilustrează elementele obligatorii care trebuie luate în considerare atunci când se evaluează disponibilitatea protecției împotriva persecuției sau a vătămărilor grave:

Protecție în țara de origine		
Agenții de protecție...	...trebuie să fie...	...să ofere protecție care este:
statul	dispuse	eficientă
partidele sau organizațiile, inclusiv organizațiile internaționale, care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia		
	capabile	neprovizorie
		
		accesibilă

Agenții de protecție [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

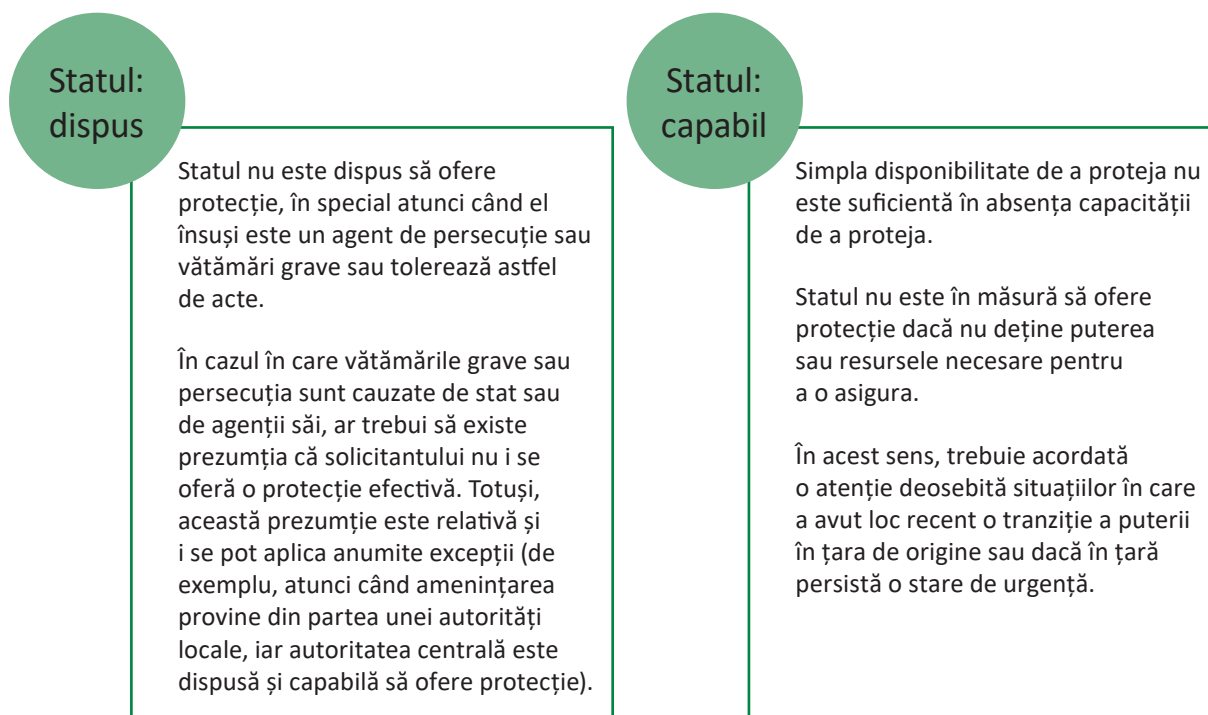
Lista agenților de protecție este **exhaustivă**:

- **Statul**

De obicei, statul este principalul agent de protecție. Acesta cuprinde orice organ care exercită funcții legislative, executive, judiciare sau orice altă funcție și acționează la orice nivel, central, federal, regional, provincial sau local.

În unele cazuri, entitățile private pot, de asemenea, să dețină puteri de stat și să fie responsabile de asigurarea protecției sub controlul statului. Aceasta trebuie să fie în conformitate cu o măsură adoptată de stat.

Pentru a fi considerat agent de protecție, statul trebuie să controleze întregul teritoriu al țării de origine sau, cel puțin, o parte substanțială a acestuia. În unele cazuri, statul ca agent de protecție poate primi asistență din partea partidelor și a organizațiilor, inclusiv a organizațiilor internaționale, pentru a-și îndeplini rolul de protecție; cu toate acestea, acest fapt nu trebuie să aducă atingere deținerii de către stat a controlului asupra teritoriului sau asupra unei părți substanțiale a acestuia.

Trebuie să fie îndeplinite ambele condiții. Nu se poate considera că se acordă protecție solicitantului în cazul în care statul dorește, dar nu poate oferi protecție sau poate, dar nu dorește să o ofere.

Incapacitatea și/sau refuzul statului de a acorda protecție pot fi specifice cazului individual al solicitantului sau de o natură generală, care se aplică și solicitantului.

- **Partidele sau organizațiile, inclusiv organizațiile internaționale**

Partidele și organizațiile pot fi considerate agenții de protecție, cu condiția ca acestea să îndeplinească următoarele cerințe cumulative:

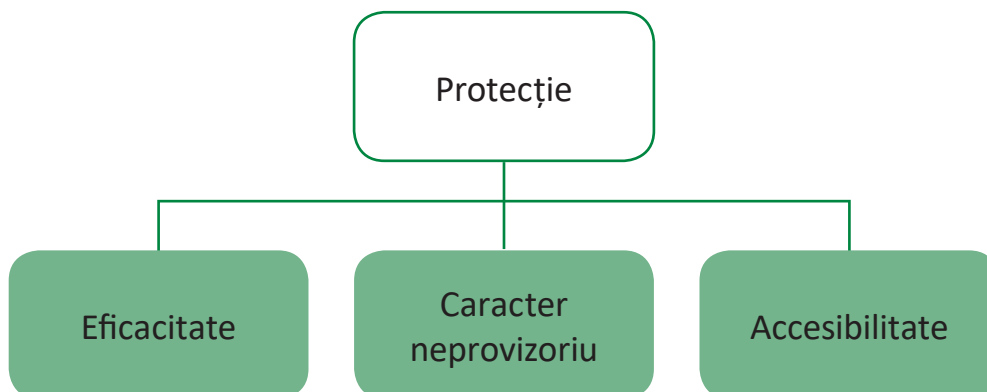

Pentru a considera că partidele sau organizațiile controlează teritoriul unui stat sau al unei părți substanțiale a acestuia, trebuie stabilit că acestea exercită funcții guvernamentale relevante. Acest lucru trebuie analizat în legătură cu capacitatea lor reală de a oferi protecție, care este eficace și neprovizorie.

Disponibilitatea și capacitatea partidelor și a organizațiilor de a oferi protecție trebuie să fie evaluate în conformitate cu aceleași standarde aplicabile protecției din partea statului.

Calitatea protecției

Protecția în țara de origine trebuie să îndeplinească trei condiții cumulative:

► Eficacitate [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Protecția se acordă, în general, atunci când agenții de protecție iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, între altele, prin aplicarea unui sistem juridic eficace, care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci când solicitantul are acces la o astfel de protecție.

Evaluarea faptului dacă agentul de protecție adoptă „**măsuri rezonabile**” este o chestiune practică și se referă la măsurile așteptate în mod normal pentru a preveni persecuția sau vătămările grave de care se teme solicitantul. Ceea ce este considerat drept măsuri rezonabile depinde, de asemenea, de gravitatea vătămărilor temute. Anumite niveluri de rele tratamente nu pot fi excluse chiar dacă se iau măsuri rezonabile pentru a preveni persecuția sau suferirea unor vătămări grave.

Actele de persecuție sau faptele care cauzează vătămări grave intră, în mod normal, în domeniul dreptului penal din cauza gravității acestora. Simpla descoperire, urmărire penală și pedepsire a actelor care constituie persecuție sau vătămări grave, după ce acestea au avut loc, nu îndeplinește cerința de protecție eficace. Agenții de protecție trebuie să ia măsuri rezonabile pentru a preveni aceste acte dăunătoare și pentru a diminua riscul apariției acestora.

Elemente precum situația drepturilor omului, corupția, suficiența resurselor, practicile de aplicare a legii, independența justiției etc. pot fi luate în considerare atunci când se evaluează dacă se poate asigura o protecție eficace.

► Caracterul neprovizoriu [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Deoarece examinarea nevoii de protecție internațională este orientată spre viitor, este esențială evaluarea faptului dacă protecția în țara de origine are sau nu un caracter neprovizoriu.

O atenție deosebită trebuie acordată atunci când se evaluează acest element din punct de vedere al protecției acordate de partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale, care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, dat fiind că controlul acestora este, în mod normal, provizoriu.

► Accesibilitate [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Accesul solicitantului la protecție în țara de origine trebuie evaluat având în vedere atât obstacolele legale, cât și obstacolele practice în calea protecției. Aceste obstacole se pot referi la situația personală a solicitantului, la discriminare, la barierele culturale, la poziția de agent de persecuție sau de vătămări grave etc.

În cazul în care statul este un agent de persecuție sau de vătămări grave, se poate presupune că protecția nu este accesibilă. Acest lucru este legat de cerința de disponibilitate din partea statului.

Pentru a constata că protecția nu este accesibilă, trebuie să se demonstreze că:

- solicitantul a solicitat fără succes protecție din partea autorităților competente din țara de origine; sau
- solicitantul nu ar fi obținut protecția dacă ar fi solicitat-o, cum ar fi în cazul în care protecția nu este în general disponibilă sau în cazul în care o cerere este lipsită de urmări sau chiar periculoasă.

Cu toate acestea, epuizarea căilor de recurs interne în țara de origine nu este o condiție prealabilă pentru a afirma lipsa accesului la protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave. Trebuie să se acorde atenția cuvenită circumstanțelor personale ale solicitantului, în special în cazul în care acesta a fost supus unor rele tratamente de către agentul de protecție sau anterior agentul de protecție nu a protejat solicitantul de persecuție sau de vătămări grave.

Alternativă de protecție în interiorul țării de origine [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

Convenția de la Geneva	Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale	Legislația națională
Articolul 1A alineatul (2)	Articolul 8	

Dacă protecția nu este disponibilă în zona de domiciliu din țara de origine, trebuie examinată existența unei alte părți sigure în țara respectivă.

În consecință, responsabilul de caz poate determina că un solicitant nu are nevoie de protecție internațională dacă într-o parte a țării de origine solicitantul nu are temeri bine întemeiate de a fi persecutat și nu există un risc real de a suferi vătămări grave sau are acces la protecție împotriva persecuției și a vătămărilor grave.

Responsabilul de caz are datoria de a demonstra că există protecție în interiorul țării în zona specifică din țara de origine. Această zonă trebuie identificată de responsabilul de caz.

Pentru a se stabili că protecția internă este disponibilă într-o **anumită parte** a țării de origine a solicitantului, trebuie îndeplinite trei criterii cumulative:

Această parte a țării este sigură pentru solicitant.

Solicitantul are acces la această parte a țării.

Este întemeiat să se presupună că solicitantul se va stabili acolo.

Nu există cerințe ca solicitantul să fi epuizat posibilitățile de a obține protecție într-o altă parte a țării de origine înainte de a solicita protecție internațională. Evaluarea se concentrează asupra faptului dacă o astfel de alternativă este disponibilă la momentul luării deciziei.

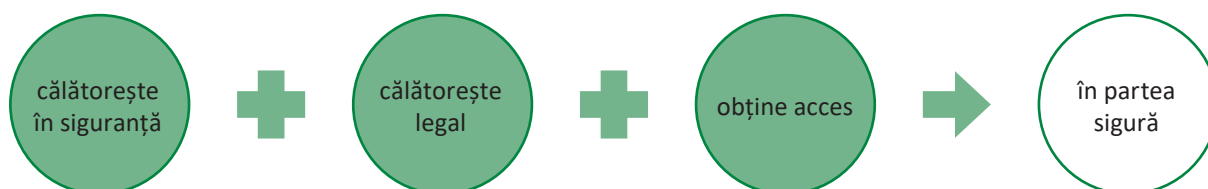
► Siguranța într-o parte a țării de origine [\[înapoi la lista de verificare\]](#)

O zonă este sigură pentru solicitant fie pentru că acesta nu are nicio temere bine întemeiată de persecuție sau de vătămări grave, fie pentru că în această parte a țării solicitantul are acces la protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave.

<p>Absența persecuției sau a vătămarilor grave</p>	<ul style="list-style-type: none"> absența persecuției inițiale sau a vătămarilor grave care au început în zona de origine: impactul agentului de persecuție sau de vătămări grave trebuie să fie examinat în acest sens; <p style="text-align: center;">precum și</p> <ul style="list-style-type: none"> nu există noi forme potențiale de persecuție sau de vătămări grave. <p>Dacă statul este agentul de persecuție sau de vătămări grave, în mod normal nu există o zonă sigură în țara de origine, întrucât în general statul are competență pe întreg teritoriul său.</p>
sau	
<p>Disponibilitatea protecției împotriva persecuției sau a vătămării grave</p>	<p>Protecția în zona examinată trebuie să îndeplinească aceleași elemente obligatorii precum cele necesare pentru protecția împotriva persecuției sau a vătămarilor grave în zona de domiciliu din țara de origine (vezi secțiunea „Calitatea protecției”).</p> <p>În cazul în care statul este agentul de persecuție sau de vătămări grave, există o prezumție că protecția efectivă nu este disponibilă solicitantului deoarece, în general, statul are competență pe întreg teritoriul său.</p> <p>Dacă persecuția sau vătămarile grave provocate de agenții neguvernamentali sunt aprobate sau tolerate de către stat, trebuie să se examineze influența agenților neguvernamentali în zona luată în considerare pentru o alternativă de protecție în interiorul țării.</p>

► **Accesul într-o parte a țării de origine [înapoi la lista de verificare]**

Pentru a considera că alternativa de protecție în interiorul țării este disponibilă în țara de origine a solicitantului, nu este suficient ca responsabilul de caz să identifice o parte sigură în țara respectivă. Solicitantul trebuie să poată călători în siguranță și legal în acea parte a țării și să poată obține accesul în zona respectivă.

- **Călătorește în siguranță** – există un traseu sigur, pe care solicitantul poate călători practic fără dificultăți nejustificate, astfel încât acesta să poată ajunge în zona de siguranță din țara de origine fără riscuri majore.
- **Călătorește legal** – nu există obstacole legale care să împiedice solicitantul să călătorească în zona de siguranță.
- În special, dacă solicitantul trebuie să treacă printr-o țară terță pentru a accesa zona sigură, trebuie să aibă posibilitatea de a face acest lucru în mod legal.
- **Obține acces** – solicitantului i se permite accesul în zona sigură de către agentul/agenții care o controlează.

► **Rezonabilitatea ca solicitantul să se stabilească într-o parte a țării de origine [înapoi la lista de verificare]**

Testarea rezonabilității se bazează pe o **abordare bazată pe drepturi**. Trebuie garantate, în special, nevoile de bază, inclusiv, printre altele, alimentație, adăpost și igienă. În plus, trebuie să se acorde atenția cuvenită posibilității ca persoana să asigure propria subzistență și a familiei sale, asistența medicală de bază și educație pentru copii.

Evaluarea faptului dacă este rezonabil ca solicitantul să se stabilească în acea parte a țării trebuie să ia în considerare circumstanțele individuale ale solicitantului, cum ar fi vârsta, sexul, starea de sănătate, mediul social și educațional, legăturile de familie și sociale, limba, identitatea de gen și orientarea sexuală etc.

Orientări naționale:

Reticența de a solicita protecția țării de origine

În cazul în care protecția este disponibilă în țara de origine, pot exista situații în care solicitantul nu dorește să solicite o astfel de protecție pe baza unor motive justificate.

Refuzul solicitantului de a beneficia de protecția țării de origine (inclusiv protecția disponibilă într-o altă parte sigură din țara de origine) trebuie să fie legat de teama de persecuție sau de riscul de vătămări grave.

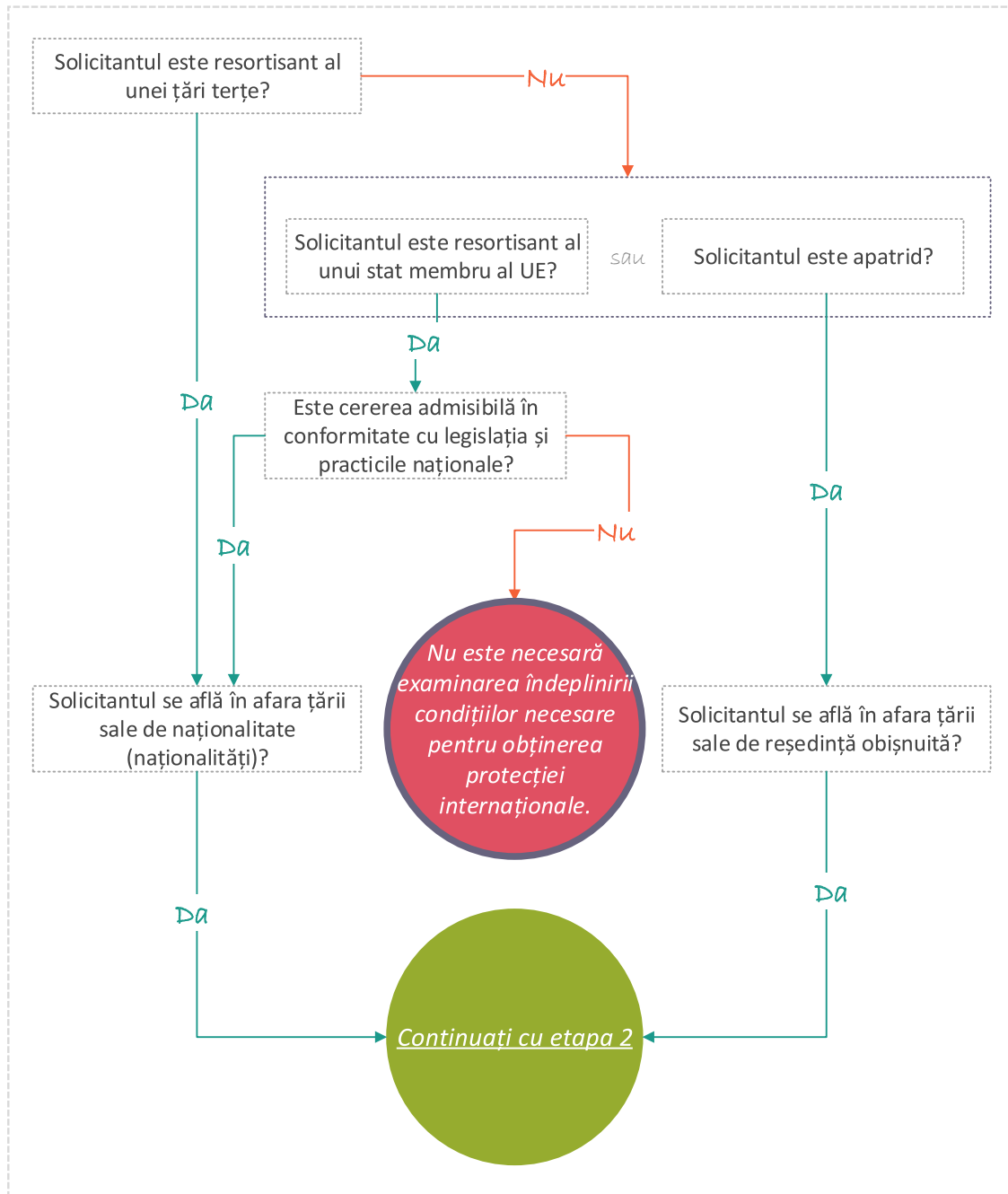
Experiențele evenimentelor traumatiche și consecințele lor de durată pot constitui motive imperioase pentru refuzul solicitantului de a beneficia de protecția țării de origine.

DIAGRAME

- ▶ *Ghid vizual etapizat pentru responsabilul de caz în examinarea cererii individuale de protecție internațională.*

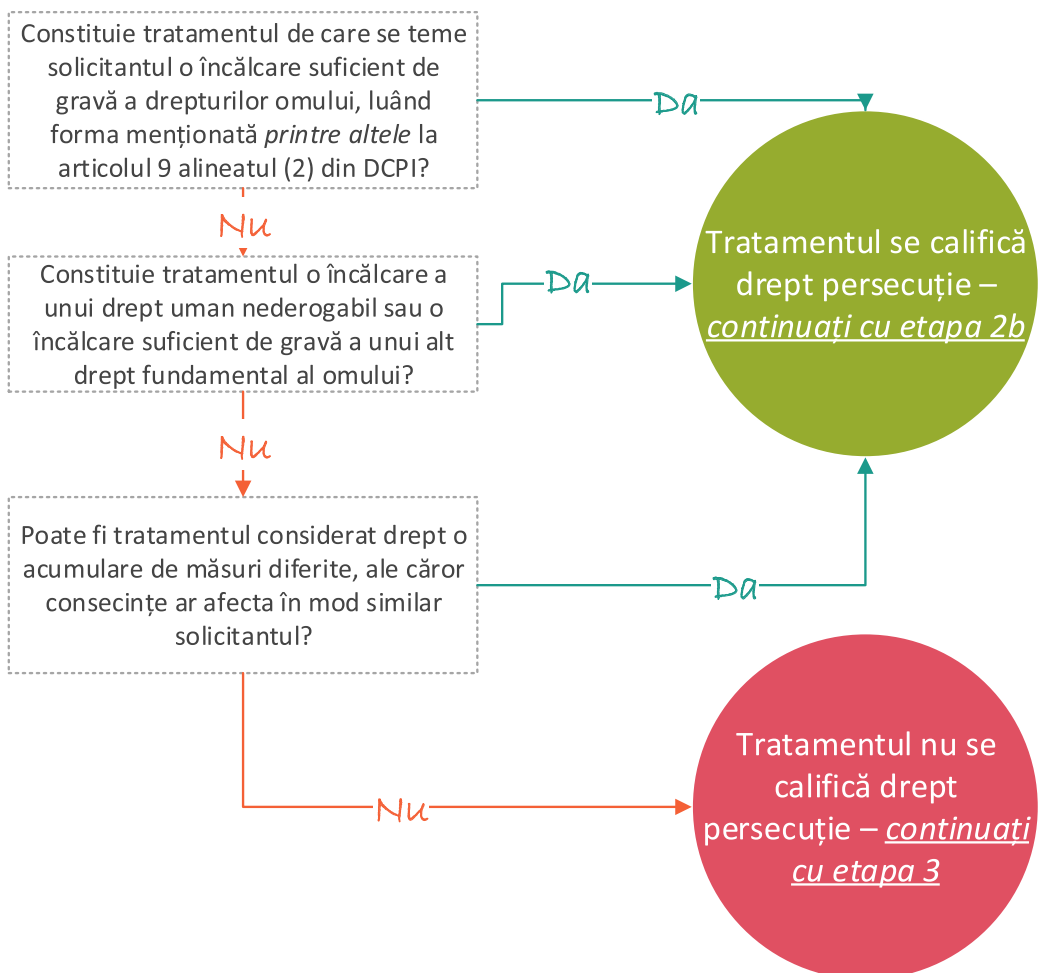
1

Considerații preliminare: domeniul de aplicare personal și teritorial

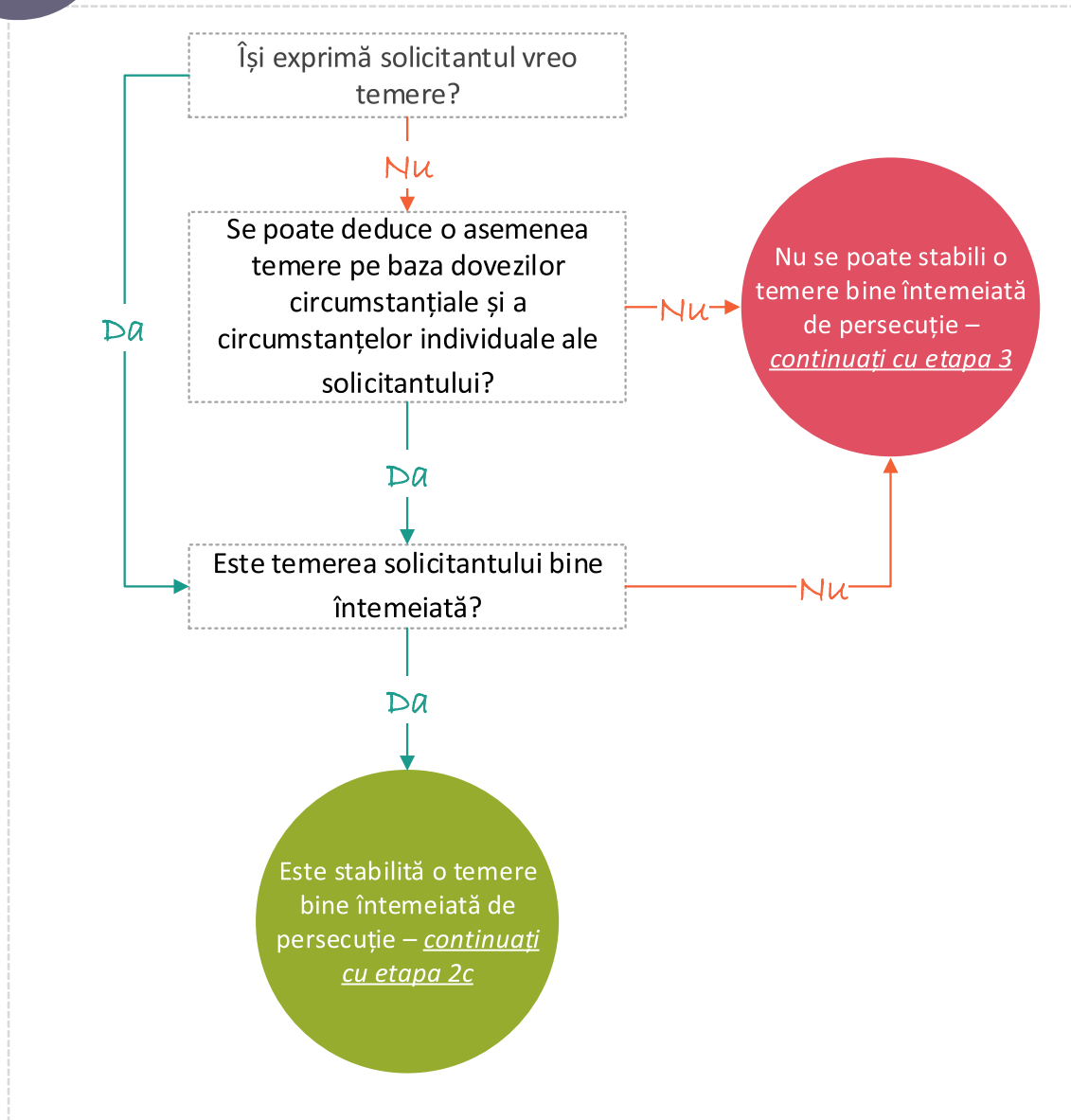
2a

Persecuție

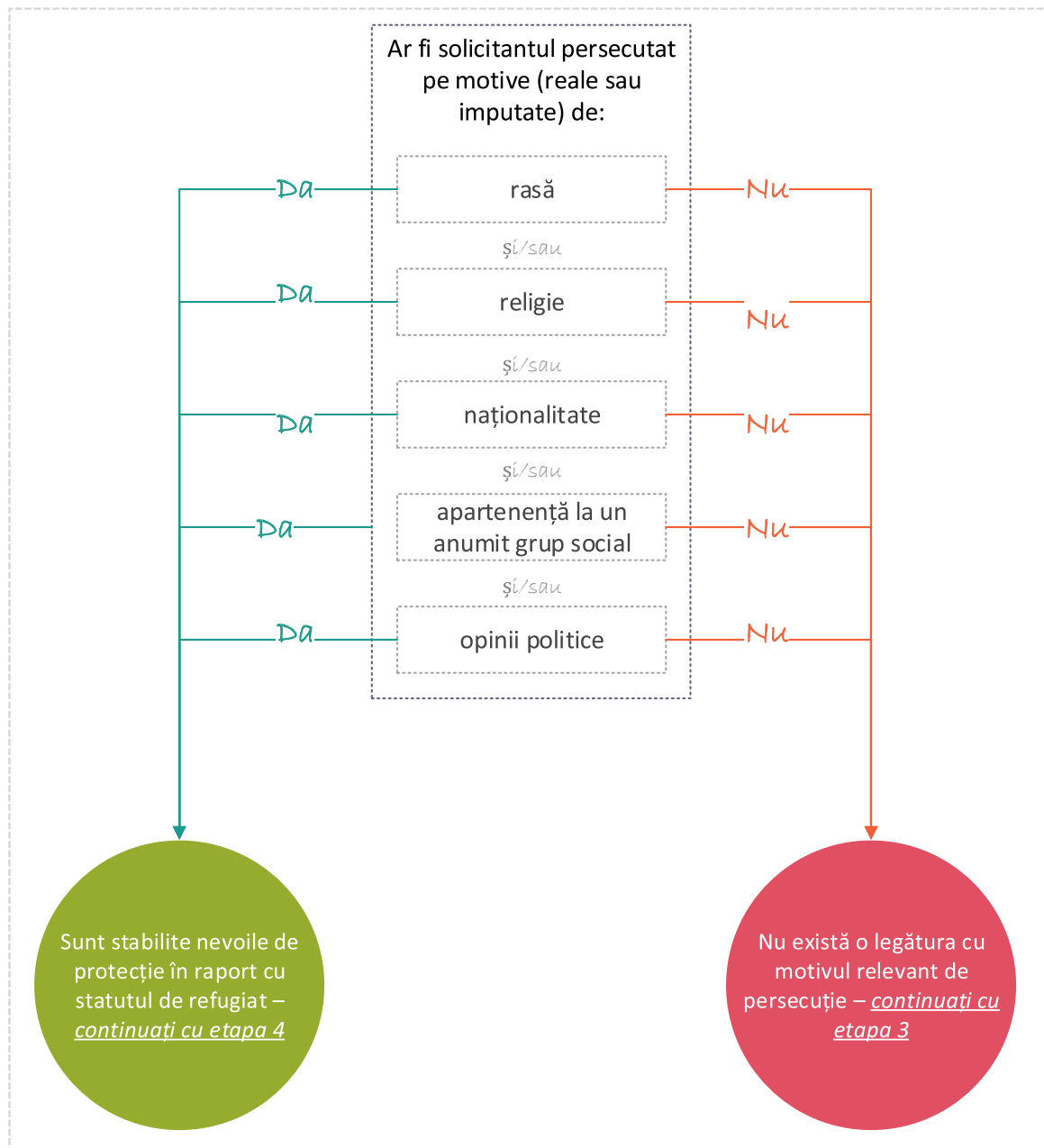
26

Temere bine întemeiată

2c

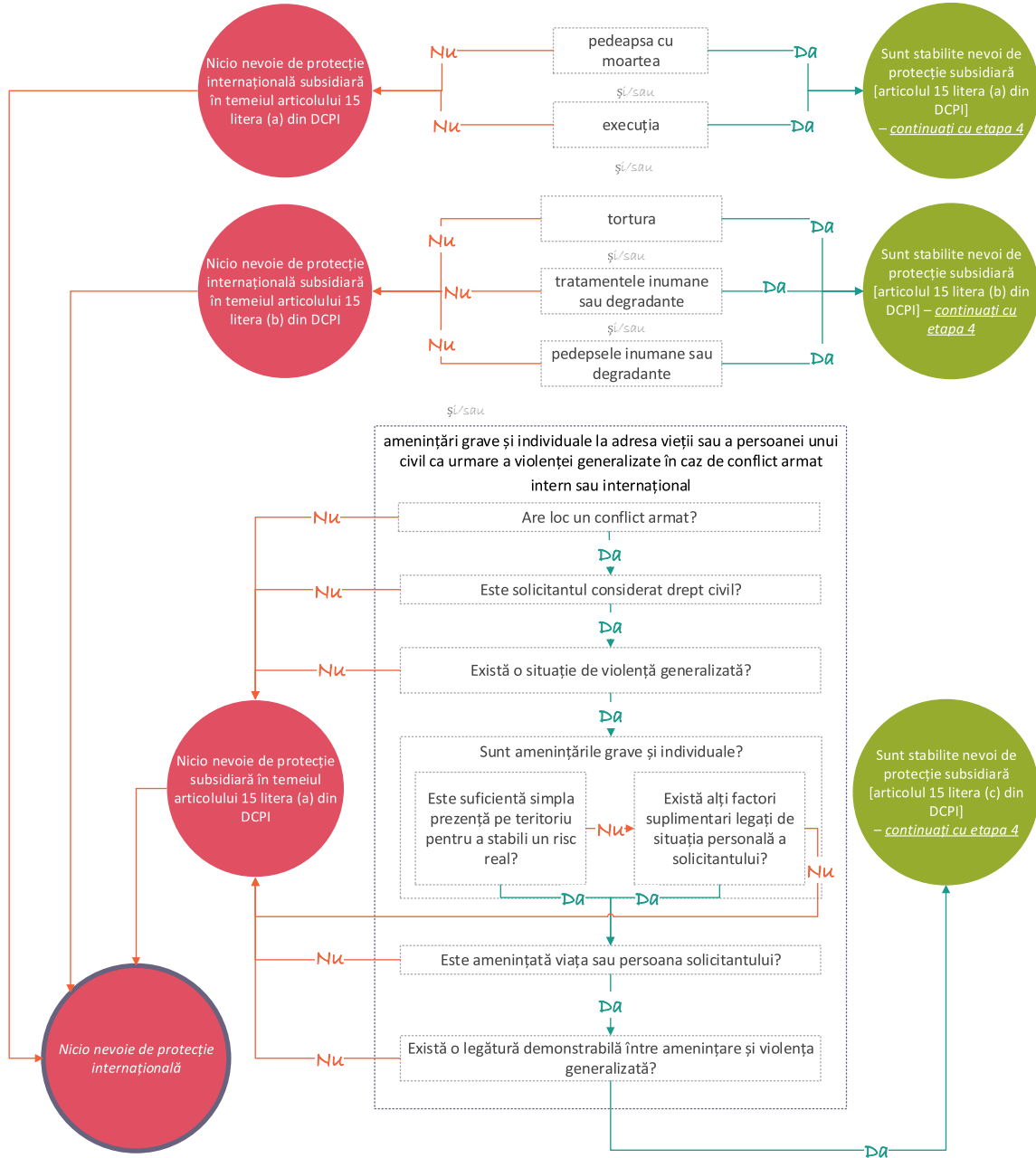
Motivul persecuției

3

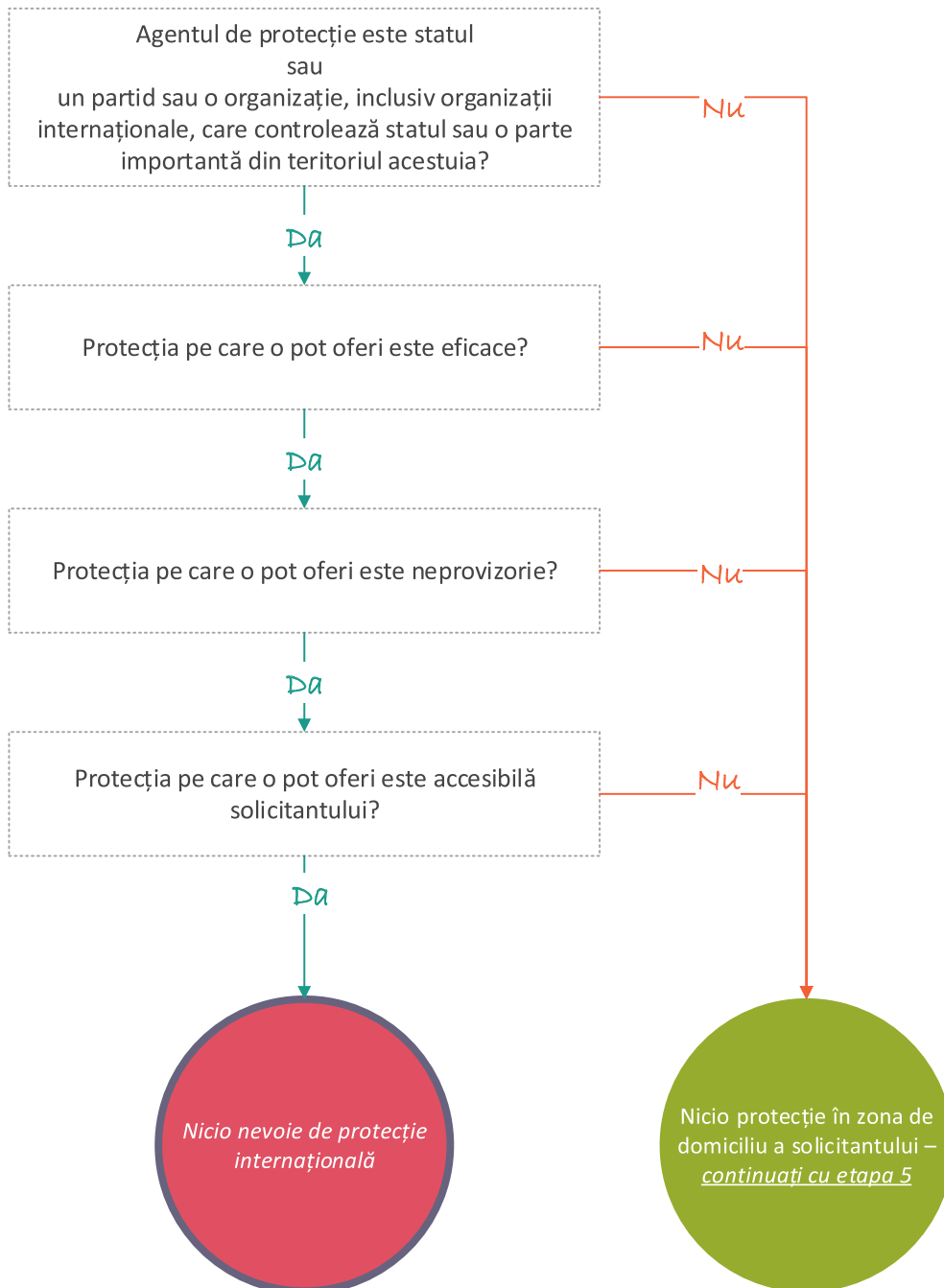
Protecție subsidiară

Există un grad rezonabil de probabilitate ca solicitantul să se confrunte cu oricare dintre următoarele tipuri de vătămări grave?

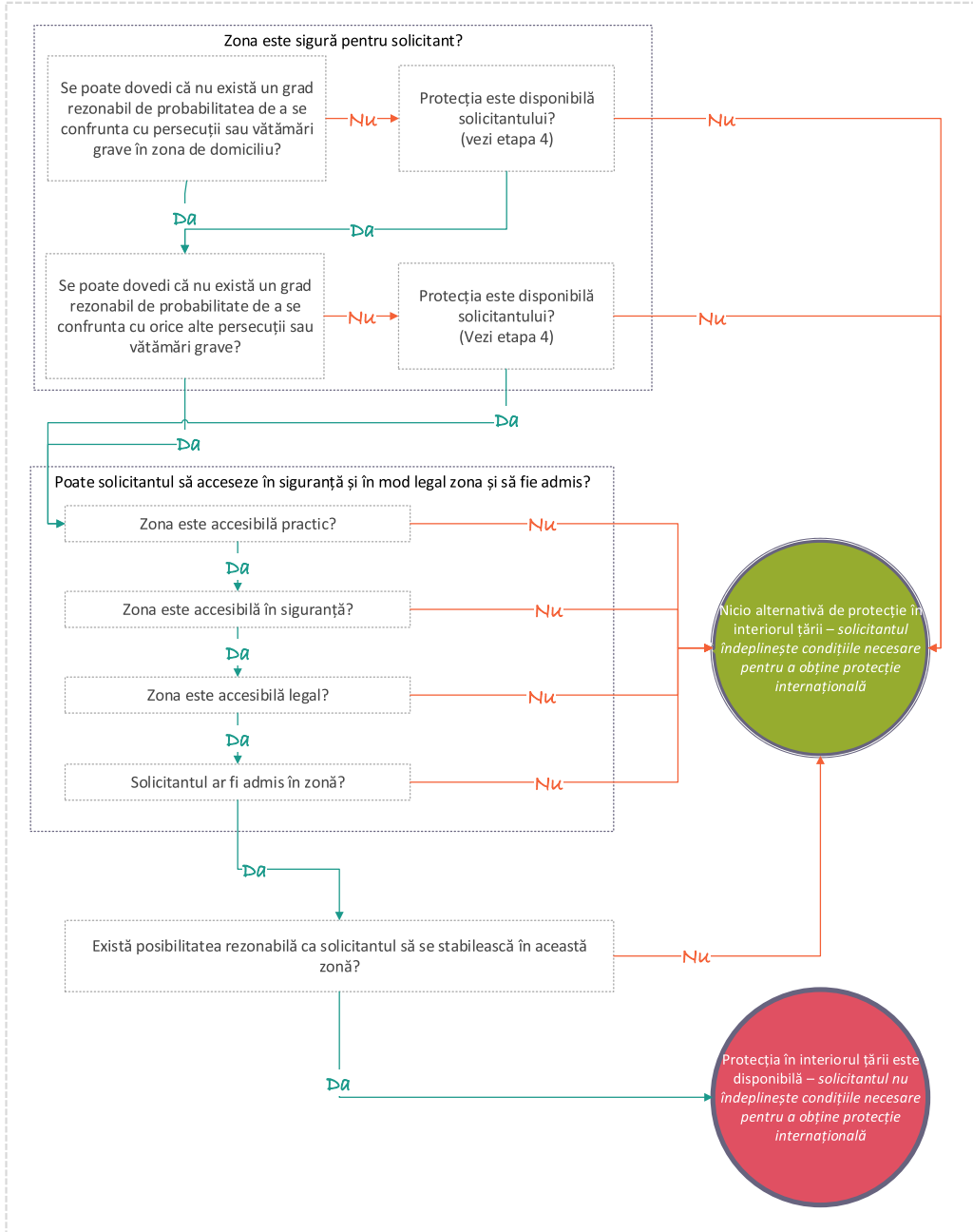
4

Protecție în țara de origine

5

Alternativă de protecție în interiorul țării de origine

REFERINȚE

- ▶ *Trimiteri la legislație, la jurisprudența relevantă și la resurse suplimentare.*
- ▶ *Utilizați spațiile de scriere pentru a adăuga legislația și jurisprudența națională.*

Linkuri utile

- ✓ **DPA** – Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (Directiva privind procedurile de azil)
- ✓ **CJUE** – Curtea de Justiție a Uniunii Europene
- ✓ **Convenția CEDO** – Convenția europeană a drepturilor omului
- ✓ **CEDO** – Curtea Europeană a Drepturilor Omului
- ✓ **CG** – Convenția de la Geneva din 1951 și Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților
- ✓ **CIJ** – Curtea Internațională de Justiție
- ✓ **DCPI** – Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate

Alte surse

Manualul UNHCR și Ghidul privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat în temeiul Convenției din 1951 și al Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, alte îndrumări, documente de politică și concluziile Comitetului executiv și Comitetului permanent al UNHCR pot fi găsite [aici](#).

Referințele juridice și jurisprudența relevantă

Această imagine de ansamblu asupra referințelor juridice și jurisprudenței nu este destinată a fi un instrument de referință exhaustiv. Obiectivul său constă doar în furnizarea unei direcții practice pentru responsabilul de caz prin trimiterea la cele mai relevante dispoziții și jurisprudență.

Referințele de mai jos sunt organizate în funcție de subiect. Dacă este posibil, jurisprudența și instrumentele juridice suplimentare sunt prezentate sub formă de hyperlink-uri pentru simplificarea trimiterilor.

Principii generale

Referințe juridice	Jurisprudență
Articolul 1A alineatul (2) din Convenția de la Geneva	<ul style="list-style-type: none"> ✓ CJUE, H.N./Ministerul Justiției, Egalității și Reformei Legislative, Irlanda, Procurorul General, cauza C-604/12, hotărârea din 8 mai 2014, EU:C:2014:302, punctul 35 (<i>prevalența statutului de refugiat</i>)
Articolul 2 literele (d) și (f) din DCPI	<ul style="list-style-type: none"> ✓ CJUE, M.M./Ministerul Justiției, Egalității și Reformei Legislative, Irlanda, Procurorul General, cauza C-277/11, hotărârea din 22 noiembrie 2012, EU:C:2012:744, punctul 64 (<i>etape ale procesului decizional</i>)
Articolul 4 alineatul (3) din DCPI	
Legislația națională	Jurisprudența națională

Domeniul de aplicare personal și teritorial

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Protocolul din 1967 la Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților</p> <p>Articolul 2 literele (d) și (f) din DCPI</p> <p>Convenția privind statutul apatrizilor, Organizația Națiunilor Unite, Seria Tratatate, vol. 360, p. 117, 28 septembrie 1954</p> <p>Protocolul (nr. 24) privind dreptul de azil pentru resortisanții statelor membre ale Uniunii Europene</p>	<p>✓ CIJ, Cauza Nottebohm (Liechtenstein/Guatemala), hotărârea din 6 aprilie 1955, A doua etapă, rapoartele CIJ din 1955, p. 23-24 (<i>atribuirea naționalității</i>)</p> <p>✓ CJUE, X și X/État belge, cauza C-638/16 PPU, hotărârea din 7 martie 2017, ECLI:EU:C:2017:173, punctele 49 și 51 (<i>domeniul de aplicare teritorial al DCPI</i>)</p>
Legislația națională	Jurisprudența națională

Statutul de refugiat: temere bine întemeiată de persecuție

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Articolul 1A alineatul (2) din Convenția de la Geneva</p> <p>Articolul 9 din DCPI</p> <p>Articolul 4 alineatul (4) din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională</p> <p>Declarația universală a drepturilor omului, Adunarea Generală a ONU, Rezoluția 217 (III), 10 decembrie 1948</p> <p>Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice (PIDCP), Organizația Națiunilor Unite, Seria Tratatate, vol. 999, p. 171, 16 decembrie 1966</p> <p>Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială (Organizația Națiunilor Unite, Seria Tratatate, vol. 660, p. 195), 7 martie 1966</p> <p>Convenția privind eliminarea tuturor formelor de discriminare față de femei, Organizația Națiunilor Unite, Seria Tratatate, vol. 1249, p. 13, 18 decembrie 1979</p> <p>Convenția privind drepturile copilului, Organizația Națiunilor Unite, Seria Tratatate, vol. 1577, p. 3, 20 noiembrie 1989</p>	<p>✓ CJUE, Andre Lawrence Shepherd/Bundesrepublik Deutschland, cauza C-472/13, hotărârea din 26 februarie 2015, ECLI:EU:C:2015:117, punctele 25-26 (<i>evaluarea individuală a persecuției</i>); punctele 46, 49 și 52-56 (<i>dezertare militară</i>)</p> <p>✓ CJUE, Bundesrepublik Deutschland/Y și Z, cauzele conexe C-71/11 și C-99/11, hotărârea din 5 septembrie 2012, Marea Cameră, ECLI:EU:C:2012:518, punctul 57, punctele 60-67 (<i>gravitatea interferenței cu dreptul la libertatea religioasă</i>), punctul 72 (<i>gravitate suficientă pentru a se califica drept persecuție</i>), punctele 78-80 (<i>temeinicia</i>)</p> <p>✓ CJUE, Minister voor Immigratie en Asiel/X și Y și Z/Minister voor Immigratie en Asiel, cauzele conexe C-199/12/C-201/12 hotărârea din 7 noiembrie 2013, ECLI:EU:C:2013:720, punctele 53-61 (<i>gravitate suficientă pentru a se califica drept persecuție, incriminarea actelor de homosexualitate</i>); punctele 63-64 (<i>persecuție suferită în trecut</i>) punctele 73-76 (<i>temeinicia</i>)</p>

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Protocolul opțional la Convenția privind drepturile copilului referitor la implicarea copiilor în conflicte armate, 25 mai 2000</p> <p>Protocolul opțional la Convenția privind drepturile copilului referitor la vânzarea, prostituția copiilor și pornografia infantilă, 25 mai 2000</p> <p>Convenția privind drepturile persoanelor cu handicap (Organizația Națiunilor Unite, Seria Tratatate, vol. 2515, p. 3), 13 decembrie 2006</p> <p>Pactul internațional privind drepturile economice, sociale și culturale din 1966 (PIDESC), Organizația Națiunilor Unite, Seria Tratatate, vol. 993, p. 3, 16 decembrie 1966</p> <p>Carta socială europeană din 1961, STE nr. 35, 18 octombrie 1961 și Carta socială europeană revizuită, STE nr. 163, 3 mai 1996</p>	
Legislația națională	Jurisprudența națională

Motivele persecuției: rasa

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Articolul 1A alineatul (2) din Convenția de la Geneva</p> <p>Articolul 10 alineatul (1) litera (a) din DCPI</p> <p>Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială (Organizația Națiunilor Unite, Seria Tratatate, vol. 660, p. 195), 7 martie 1966</p>	<p>✓ CEDO, Khamrakulov/Rusia, Cererea nr. 68894/13, 16 aprilie 2015, punctele 66 și 67 (<i>persecuție pe motiv de origine etnică</i>)</p> <p>✓ CEDO, A.A. c. France, Cererea nr. 18039/11, 15 aprilie 2015, punctul 58 (<i>persecuție pe motiv de origine etnică</i>)</p> <p>✓ ECtHR, A.F. c. France, Cererea nr. 80086/13, hotărârea din 15 aprilie 2015, punctele 50-52 (<i>persecuție pe motiv de origine etnică</i>)</p> <p>✓ CEDO, S.H./Regatul Unit, Cererea nr. 19956/06, hotărârea din 15 iunie 2010, punctul 70 (<i>discriminare rasială</i>)</p> <p>✓ CEDO, Salah Sheekh/Țările de Jos, Cererea nr. 1948/04, hotărârea din 11 ianuarie 2007, punctul 148 (<i>minoritate etnică</i>)</p> <p>✓ CEDO, Cipru/Turcia, Cererea nr. 25781/94, hotărârea din 10 mai 2001, Marea Cameră, punctul 306 (<i>discriminare rasială</i>)</p>
Legislația națională	Jurisprudența națională

Motivele persecuției: religia

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Articolul 1A alineatul (2) din Convenția de la Geneva</p> <p>Articolul 10 litera (b) din DCPI</p>	<p>✓ CJUE, Bundesrepublik Deutschland/Y și Z, cauzele conexe C-71/11 și C-99/11, hotărârea din 5 septembrie 2012, Marea Cameră, Y și Z, ECLI:EU:C:2012:518, punctul 80 (<i>nu este de așteptat ca solicitantul să se abțină de la practicile religioase</i>)</p> <p>✓ CEDO, F.G./Suedia, Cererea nr. 43611/11, hotărârea din 23 martie 2016, punctele 123-124 (<i>convertire religioasă</i>)</p> <p>✓ CEDO, M.K.N./Suedia, Cererea nr. 72413/10, hotărârea din 27 iunie 2013, punctele 32-44 (<i>afiliere religioasă</i>)</p>
Legislația națională	Jurisprudența națională

Motivele persecuției: naționalitate

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Articolul 1A alineatul (2) din Convenția de la Geneva</p> <p>Articolul 10 litera (c) din DCPI</p>	
Legislația națională	Jurisprudența națională

Motivele persecuției: apartenența la un anumit grup social

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Articolul 1A alineatul (2) din Convenția de la Geneva</p> <p>Articolul 10 litera (d) din DCPI</p> <p>Considerentul 30 din DCPI</p>	<p>✓ CJUE, Minister voor Immigratie en Asiel / X și Y și Z / Minister voor Immigratie en Asiel, cauzele conexe C-199/12-C-201/12 din 7 noiembrie 2013, ECLI:EU:C:2013:720, punctele 45-49 (<i>definirea noțiunii de „anumit grup social”</i>); punctele 53-61 (<i>incriminarea actelor de homosexualitate</i>); punctele 70-76 (<i>nu se așteaptă ca solicitantul să își ascundă homosexualitatea sau să se arate rezervat în exprimarea orientării sale sexuale</i>).</p>
Legislația națională	Jurisprudența națională

Motivele persecuției: opinii politice

Referințe juridice	
Articolul 1A alineatul (2) din Convenția de la Geneva	
Articolul 10 litera (d) din DCPI	
Legislația națională	Jurisprudența națională

Legătura (dintre motive)

Referințe juridice	
Articolul 1A alineatul (2) din Convenția de la Geneva	
Articolul 9 alineatul (3) din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională	
Legislația națională	Jurisprudența națională

Protecție subsidiară: risc real de a suferi vătămări grave

Referințe juridice	Jurisprudență
Articolul 2 litera (f) din DCPI	<ul style="list-style-type: none"> ✓ CJUE, Meki Elgafaji and Noor Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, cauza C-465/07, hotărârea din 17 februarie 2009, ECLI: EU:C:2009:94, punctul 40 (<i>vătămări grave suferite în trecut</i>) ✓ CEDO, F.G./Suedia, Cererea nr. 43611/11, hotărârea din 23 martie 2016, punctele 115 (<i>evaluarea riscului real</i>) ✓ CEDO, Auad/Bulgaria, Cererea nr. 46390/10, hotărârea din 11 octombrie 2011, punctul 99 litera (c) (<i>evaluarea riscului real</i>) ✓ CEDO, Saadi/Italia, Cererea nr. 37201/06, hotărârea din 28 februarie 2008, punctul 130 (<i>evaluarea riscului real</i>); punctul 140 (<i>standardul de probă</i>) ✓ CEDO, Vilvarajah și alții/Regatul Unit, 45/1990/236/302-306, hotărârea din 26 septembrie 1991, punctul 111 (<i>standardul de probă</i>)
Legislația națională	Jurisprudența națională

Protecție subsidiară: pedeapsa cu moartea sau execuția

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Articolul 15 litera (a) din DCPI</p> <p>Articolul 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului</p> <p>Protocolul nr. 6 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind abolirea pedepsei cu moartea</p> <p>Protocolul nr. 13 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind abolirea pedepsei cu moartea în toate circumstanțele</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ ECtHR, Al-Saadoon și Mufdhi/Regatul Unit, Cererea nr. 61498/08, hotărârea din 2 martie 2010, punctul 115 (<i>pedeapsa cu moartea – deținuți care își așteaptă execuția</i>) ✓ CEDO, Ilascu și alții/Moldova și Rusia, Cererea nr. 48787/99, hotărârea din 8 iulie 2004, punctele 429–433 (<i>pedeapsa cu moartea – deținuți care își așteaptă execuția</i>) ✓ CEDO, Soering/Regatul Unit, 1/1989/161/217, 7 iulie 1989, punctul 111 (<i>deținuți care își așteaptă execuția</i>)
Legislația națională	Jurisprudența națională

Protecție subsidiară: tortura sau tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Articolul 17 alineatul (15) litera (b) din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională</p> <p>Articolul 3 din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională</p> <p>Convenția împotriva torturii și altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, Organizația Națiunilor Unite, Seria de tratate, vol. 1465, p. 85, 10 decembrie 1984</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ CJUE, Mohamed M’Bodj/État belge, cauza C-542/13, hotărârea din 18 decembrie 2014, Marea Cameră, punctele 40-41 și 50 (<i>lipsa asistenței medicale adecvate</i>) ✓ CJUE, Meki Elgafaji și Noor Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, cauza C-465/07, hotărârea din 17 februarie 2009, ECLI: EU:C:2009:94, punctul 28 [<i>relevanța jurisprudenței CEDO în interpretarea domeniului de aplicare a articolului 15 litera (b) din DCPI</i>] ✓ CEDO, Paposhvili/Belgia, Cererea nr. 41738/10, hotărârea din 13 decembrie 2016, punctele 181-193 (<i>lipsa asistenței medicale adecvate</i>) ✓ CEDO, Trabelsi/Belgia, Cererea nr. 140/10, 4 septembrie 2014, punctele 113-115 (<i>închisoare pe viață</i>) ✓ CEDO, M.S.S./Belgia și Grecia, Cererea nr. 30696/09, hotărârea din 21 ianuarie 2011, Marea Cameră, punctul 220 (<i>definiția termenilor „inuman” and „degradant”</i>) ✓ CEDO, Gäfgen/Germania, Cererea nr. 22978/05, hotărârea din 1 iunie 2010, Marea Cameră, punctul 108 (<i>pragul de severitate pentru a fi calificat drept tortură</i>) ✓ CEDO, Kalashnikov/Rusia, Cererea nr. 47095/99, hotărârea din 15 iulie 2002, punctul 95 (<i>tratamente degradante</i>). ✓ CEDO, Selmouni/Franța, Cererea nr. 25803/94, hotărârea din 28 iulie 1999, Marea Cameră, punctele 99-101 (<i>definiția torturii</i>) ✓ CEDO, Tyrer/Regatul Unit, Cererea nr. 5856/72, hotărârea din 15 martie 1978, punctul 30 (<i>tratamente degradante</i>) ✓ CEDO, Irlanda/Regatul Unit, Cererea nr. 5310/71, hotărâre din 18 ianuarie 1978, punctul 167 (<i>distincția dintre tortură și pedepse sau tratamente inumane sau degradante</i>)
Legislația națională	Jurisprudența națională

Protecția subsidiară: amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional

Referințe juridice	Jurisprudență
Articolul 17 alineatul (15) litera (c) din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională	<ul style="list-style-type: none"> ✓ CJUE, Aboubacar Diakité/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, cauza C-285/12, hotărârea din 30 ianuarie 2014, punctul 35 (conflict armat) ✓ CJUE, Meki Elgafaji și Noor Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, cauza C-465/07, hotărârea din 17 februarie 2009, ECLI: EU:C:2009:94, punctele 32-33 (amenințări grave și individuale); punctele 34-35 (violență generalizată); punctul 39 (testul „scării progresive”). ✓ CEDO, K.A.B./Suedia, Cererea nr. 886/11, Hotărârea din 5 septembrie 2013, punctele 75-77 (violență generalizată) ✓ CEDO, Sufi și Elmi/Regatul Unit, Cererile nr. 8319/07 și 11449/07, hotărârea din 28 noiembrie 2011, punctul 241 (violență generalizată)
Legislația națională	Jurisprudența națională

Nevoia de protecție internațională care apare în afara țării de origine

Referințe juridice	Jurisprudență
Articolul 5 din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională	<ul style="list-style-type: none"> ✓ CEDO, F.G./Suedia, Cererea nr. 43611/11, hotărârea din 23 martie 2016, punctele 123-124 și 144-158 (activități în țara de azil – evaluarea riscului) ✓ CEDO, H.S. și alții/Cipru, Cererea nr. 41753/10 și alte 13 cereri, hotărârea din 21 iulie 2015, punctul 277 (identificarea de către autorități) ✓ CEDO, A.A./Elveția, Cererea nr. 58802/12, hotărârea din 7 ianuarie 2014, punctele 38-43 (nivelul activităților și identificarea de către autorități) ✓ CEDO, S.F./Suedia, Cererea nr. 52077/10, hotărârea din 15 mai 2012, punctele 68-71 (nivelul de activități politice)
Legislația națională	Jurisprudența națională

Agenții de persecuție sau vătămări grave

Referințe juridice	Jurisprudență
Articolul 6 din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională	<ul style="list-style-type: none"> ✓ CJUE, Mohamed M’Bodj/État belge, cauza C-542/13, hotărârea din 18 decembrie 2014, Marea Cameră, punctul 35 (agent de persecuție ca o condiție necesară). ✓ CEDO, Tatar/Elveția, Cererea nr. 65692/12, Consiliul European: Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 14 aprilie 2015, punctul 41 (agenți neguvernamentali) ✓ CEDO, Sufi și Elmi/Regatul Unit, Cererile nr. 8319/07 și 11449/07, Hotărârea din 28 noiembrie 2011, punctele 281-282 (agent de persecuție ca o condiție necesară)
Legislația națională	Jurisprudența națională

Agenții de protecție și calitatea protecției

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Articolul 1A alineatul (2) din Convenția de la Geneva</p> <p>Articolul 7 din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ CJUE, Aydin Salahadin Abdulla și alții/Bundesrepublik Deutschland, cauzele conexate C-175/08, C-176/08, C-178/08 și C-179/08, hotărârea din 2 martie 2010, punctele 67-76 (<i>eficacitatea, durabilitatea și accesibilitatea protecției, agenții de protecție</i>) ✓ CEDO, K.A.B./Suedia, Cererea nr. 886/11, Hotărârea din 5 septembrie 2013, punctele 69, 87 (<i>agenții de protecție</i>) ✓ CEDO, Salah Sheekh/Țările de Jos, Cererea nr. 1948/04, hotărârea din 11 ianuarie 2007, punctele 147-148 (<i>accesibilitatea protecției</i>) ✓ CEDO, N./Finlanda, Cererea nr. 38885/02, hotărârea din 26 iulie 2005, punctele 163-164 (<i>agenții de protecție</i>) ✓ CEDO, Osman/Regatul Unit, Cererea nr. 23452/94, hotărârea din 28 octombrie 1998, punctele 115-116 (<i>eficacitatea protecției</i>)
Legislația națională	Jurisprudența națională

Alternativă de protecție în interiorul țării de origine

Referințe juridice	Jurisprudență
<p>Articolul 8 din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ CEDO, A.A.M./Suedia, Cererea nr. 68519/10, hotărârea din 3 aprilie 2014, punctele 66-75 (<i>siguranța într-o parte a țării de origine</i>) ✓ CEDO, K.A.B./Suedia, Cererea nr. 886/11, Hotărârea din 5 septembrie 2013, punctele 80-85 (<i>accesibilitatea unei părți a țării de origine, rezonabilitatea de a se stabili</i>) ✓ CEDO, D.N.M./Suedia, Cererea nr. 28379/11, hotărârea din 27 iunie 2013, punctele 57-59 (<i>siguranța într-o parte a țării de origine, rezonabilitatea de a se stabili</i>) ✓ CEDO, S.A./Suedia, Cererea nr. 66523/10, hotărârea din 27 iunie 2013, punctele 56-58 (<i>siguranța într-o parte a țării de origine</i>) ✓ CEDO, M.Y.H. și alții/Suedia, Cererea nr. 50859/10, hotărârea din 27 iunie 2013, punctele 68-73 (<i>rezonabilitatea de a se stabili</i>) ✓ CEDO, Sufi și Elmi/Regatul Unit, Cererile nr. 8319/07 și 11449/07, hotărârea din 28 noiembrie 2011, punctele 249, 265-296 (<i>accesibilitatea unei părți a țării de origine, rezonabilitatea de a se stabili</i>) ✓ CEDO, Salah Sheekh/Țările de Jos, Cererea nr. 1948/04, hotărârea din 11 ianuarie 2007, punctele 140-148 (<i>protecția clanului, circumstanțe individuale</i>) ✓ CEDO, M.K.N./Suedia, Cererea nr. 72413/10, hotărârea din 27 iunie 2013, punctele 35-44 (<i>afiliere religioasă, circumstanțe individuale</i>)
Legislația națională	Jurisprudența națională

Contactați UE

În persoană

În întreaga Uniune Europeană există sute de centre de informare Europe Direct. Puteți găsi adresa centrului cel mai apropiat de dumneavoastră la: https://europa.eu/european-union/contact_ro

La telefon sau prin e-mail

Europe Direct este un serviciu care vă oferă răspunsuri la întrebările privind Uniunea Europeană. Puteți accesa acest serviciu:

- apelând numărul gratuit 00 800 6 7 8 9 10 11 (unii operatori pot taxa aceste apeluri);
- apelând numărul standard: +32 22999696; sau
- prin e-mail, la: https://europa.eu/european-union/contact_ro

Găsiți informații despre UE

Online

Informații despre Uniunea Europeană în toate limbile oficiale ale UE sunt disponibile pe site-ul Europa, la: https://europa.eu/european-union/index_ro

Publicații ale UE

Puteți descărca sau comanda publicații ale UE gratuite și contra cost la adresa: <https://publications.europa.eu/ro/publications>. Mai multe exemplare ale publicațiilor gratuite pot fi obținute contactând Europe Direct sau centrul dumneavoastră local de informare (a se vedea https://europa.eu/european-union/contact_ro).

Dreptul UE și documente conexe

Pentru accesul la informații juridice din UE, inclusiv la ansamblul legislației UE începând din 1952 în toate versiunile lingvistice oficiale, accesați site-ul EUR-Lex, la: <http://eur-lex.europa.eu>

Datele deschise ale UE

Portalul de date deschise al UE (<http://data.europa.eu/euodp/ro>) oferă acces la seturi de date din UE. Datele pot fi descărcate și reutilizate gratuit, atât în scopuri comerciale, cât și necomerciale

Oficiul pentru Publicații
al Uniunii Europene